

אתגתא

בשבע 1184 | ב' באדר תשפ"ו, 19.02.26

אפשר להוריד את
הסיכה בלי להשאיר
חור בלב

// הרב ליאור אנגלמן

המסע של חננאל נמיר
הסתיים בהקמת חווה
ותרומת כליה

// צורית פניגשטיין

מרימים את המסך

עם מינימום משאבים והרבה מוטיבציה, הוביל מטה הפעילים משיבת 'מרכז הרב' מאבק חוצה מדינות
לשחרורם של אסיר ציון נתן שרנסקי ויהודי ברית המועצות שנכלאו מאחורי מסך הברזל • במלאת 40
שנה להצלחת המאבק, חושפים גיבוריו את המהלכים מאחורי הקלעים ואת רגעי הניצחון

בנימין שינברג

במיוחד בלילה אחת אשכולות

נפש נשימה מפנק במלון קיבוץ לביא

נופש מסובסד לנשות הפצועים

נשים, אמהות, בנות, אחיות וגיסות
בואו להתמלא ולקבל כוחות להתמודד עם
תקופה מאתגרת באווירה חמה ומעודדת

הופעה של איריס ותובל חיים

10-12.3.2026
שלישי-חמישי כא'-כג' אדר

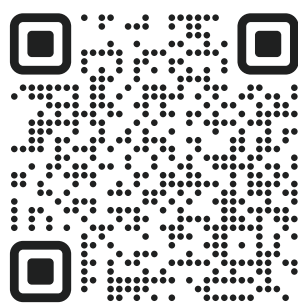
כשר למהדרין בריכה נפרדת

חצי פנסיון | מספר המשתתפות מוגבל
הסעות בתשלום (בהרשמה מראש) מירושלים ותל אביב

ט.ל.ח יתכנו שיקיים

מגוון סדנאות:

קליעת סלים | צריבה על עץ | ציור בדיו | פסיכודרמה
| שזירת פרחים | תכשיטים | זומבה | ליבוד | הדפס
| רוקחות | נשימה | כתיבה

לתוכנית המלאה ולהרשמה סרקו:
מחיר לנופשת אחת: בחדר של 3 890 ש"ח
בחדר של 2 990 ש"ח | יחיד בחדר 1500 ש"ח
ניתן לממש הטבות למשרתי מילואים
לפרטים: 08-6630030

להרשמה ולתכנית המלאה: www.eshkolot-il.com

לכשיו גורי ליוגורט יווני

חדש מיופלה! יוגורט BIO
בסגנון יווני עם פרי בתחתית

למהדרין יש תנובה

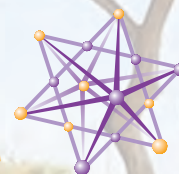

המכללה

האקדמית חמדת

חוסן, אמונה, חינוך.

קריית חינוך שדות נגב

מחשב נייד מתנה!*

+

50% הנחה

על דמי הרישום!

לנרשמים ביום הפתוח

יום פתוח באקדמית חמדת

19:00-15:00

ה' באדר תשפ"ו

22.2

תואר שני M.Ed.

שנה אחת

לימודי בוקר/ערב

תואר ראשון B.Ed.

יומיים בשבוע בקמפוס

אפשרות למסלול מקוצר

תואר שני ותעודת הוראה

שנתיים

הסבת אקדמאים

שנה אחת
(בחלק מהתוכניות)

רכבת

אפשרות לשילוב
מדרשה באקדמיה

רום
תוכנית מצוינות

מתכונת היברידית
שבוע מהקמפוס
שבוע מהבית

החזר שכר
לימוד ל-M.Ed.
בכפוף לתקנון משרד החינוך

מערך מלגות
נרחב

שנה ראשונה
חינם ל-B.Ed.
בכפוף לתקנון משרד הביטחון

*לנרשמים לתואר ראשון ותעודת הוראה.
בכפוף לתקנון

כשחוסן פוגש אמונה וחינוך

למידע והרשמה חייגו **5280***

אל תיתן לקשקשים
להשתלט לך על ההופעה

 **head &
shoulders**®

שימוש יום-יומי בשמפו הד אנד שולדרס,
מונע מהקשקשים לחזור ומעניק לך את
כל הביטחון להיראות בדיוק כמו שאתה.
עד 100% הגנה מקשקשים*
*קשקשים נראים לעין, בשימוש קבוע

הרב ליאור אנגלמן
liorangelman@gmail.com

סיכת ביטחון

מול הקמפיין המדכדך של "הסיכה ירדה, החור בלב נשאר" עומדת היהדות שמתמחה בזכירה, אבל כזאת שיש בה אופטימיות ובחירה בשמחה ← שני עדכונים ותודה אחת בעקבות טורים קודמים

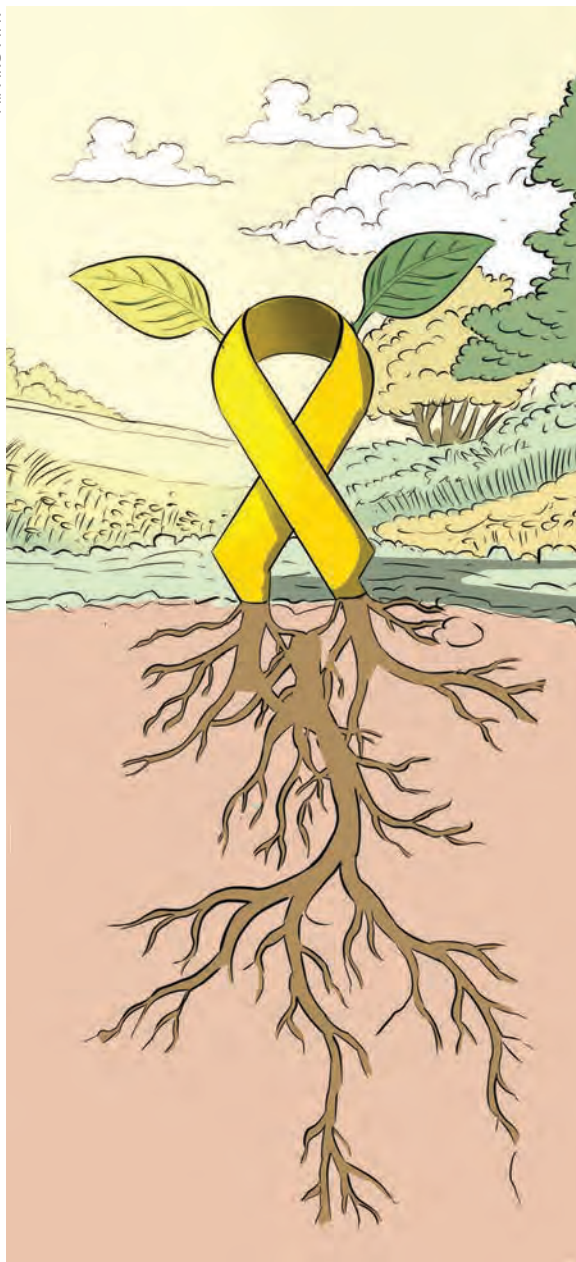
שמכתיב לה. אפשר להעלות את מפלס השמחה באדר ולהוריד אותו באב, כלומר שמחה היא החלטה ולא תגובה הכרחית. וזו אולי אחת הבשורות הכי טובות לאנושות, שהרי כולנו רוצים להיות שמחים, אבל התחושה שהשמחה היא תוצאה ממה שמתרחש כוללת את האדם במציאות של אין ברירה. הידיעה שיש ברירה, והיא אצלנו בידיים - היא עצמה סיבה למסיבה.

מפלס החרדה

אני חייב לכם עדכון על שתי כפפות שנזרקו בטורים שפורסמו כאן בעבר והורמו, והביאו לעולם דברים יפים. הנה הראשונה: אחרי דריסתו של הנער החרדי יוסף אייזנטל ז"ל למוות בהפגנה נגד הגיוס, כתבתי כאן ששאלתי את עצמי עד כמה זה באמת כואב לי. כתבתי שאולי זו הזדמנות לגשר, למפגש. אני עצמי כמעט לא מכיר חרדים מקרוב. היה מרגש לקרוא את מבוך ההצעות שקיבלתי במייל מקוראים חרדים רבים משיעורתי. להיפגש עם כולם לא יכולתי, אבל היה מייל אחד של אדם שהציג עצמו כחלק מחבורה לומדת, חרדית, שתשמח להכיר. הוא הדגיש את הלב הפתוח, את הרצון להכיר, וזה דיבר אליי מאוד. כינסתי גם אני כמה מחבריי העוסקים בתורה ונפגשנו בבית קהילת 'יחדיו', קהילתו של חברי, הרב אייל ורד. לא אצטט תכנים מהמפגש גם מפני שלא ביקשתי רשות, גם מפני שאני יודע ששני הציבורים מגוונים יותר מאלה שהשתתפו במפגש, ואיש מאיתנו לא בא לייצג את כל המגזר שלו אלא את עצמו. אני רק יכול לומר שזה היה בשבילי מפגש מלמד. על אף שאת הדעות החרדיות אני מכיר, כשנכנסים מעט מאחורי הקלישאות מתגלים דברים מעוררי עניין ומפתיעים. אולי כך גם הרגישו חבריי מן העבר השני, אינני יודע. מה שבטוח שנפתחו הלבבות, שהזמן לא הספיק ורצינו עוד, ואני מאמין שהעוד הזה אכן יקרה. בטוח שכשסיימנו את המפגש, שהנחה הרב משה אגוזי שהגיע במיוחד מחיפין לשם כך, ועמדנו במעגל דבוקים זה בזה ושרים "אהבת עולם תביא להם וברית אבות לבנים תזכור", הייתה זו תפילה עמוקה עמוקה.

בלעדיהם

הכפפה השנייה נזרקה כאן לפני שבועיים. הזמנתי להגיע לבית המדרש הקהילתי בכפר סבא לערב שכולו חיבוק למשפחות נעדרים על רקע אזורי, ערב לזכרו של איתמר שלזינגר ז"ל שעבר תאונת דרכים לפני פרוץ המלחמה ושרידיו נמצאו רק לאחרונה. הרמתם את הכפפה ובאתם. בית המדרש היה מלא ורחש כבוד ואהבה למשפחות שנושאות משא כבד לאורך זמן. דיבר גדי, אביו של איתמר, ואחריו דיברה גיטי, אימו של הנער החרדי מוישי קליינרמן שנסע לפני ארבע שנים למירון ונעלמו עקבותיו. היא סיפרה על חיים חדשים שזכתה להביא בינתיים, ילד שנקרא בשם רב המשמעות יוסף חיים. אמרה שעד היום ורדה מניביצקי, אישה שבנה נעלם לפני עשר שנים והקימה את עמותת 'בלעדיהם', שמורה אצלה באנשי הקשר כ"ורדה עזרה", מפני שהדבר שהכי נואשה לו באותם ימים היה עזרה. עד היום ורדה ושוקי עסוקים בלהושיט עזרה כזאת בכל שעות היממה. פגשנו את יקותיאל, ראש יחידת הכלבנים שיוצא לחיפושים, ואת יוסי עדן, המתנדב שזכה למצוא את גדי. בעיקר קיבלנו הזדמנות להבהיר למשפחות הללו שהן באמת לא לבד. תודה שבאתם. ●

גם במלחמה הזאת, שעודנה מתרחשת, ישנם אור וחושך. אין חור בלב? ברור שיש חור בלב, וסבבים בלי גבול, וחמאס עדיין על הרגליים, וחמאס עדיין על הרגליים, והעוטף פצוע בגופו ובנפשו ומפעם לפעם שומעים על עוד חייל שנפשו לא עומדת במראות האימה מעזה, וזה איום ונורא. אבל בצד החור בלב" זו דרך שנועדה להחשיך את הכול. אפשר גם אחרת: "אחרי החור בלב ירדה הסיכה". אלו אותם נתונים בכרונולוגיה הפוכה, אולי "על אף החור בלב ירדה הסיכה". ולא רק הסיכה ירדה, גם חיזבאללה ואיראן וחמאס, כולם ירדו לתהומות שלא הכירו ועוד נכונה להם בעזרת ה' ירידה אחרי ירידה. ומותר לשמוח, וחיבים לשמוח, לא שמחת עיוורון אלא שמחת פיקחון, כי יש על מה.

דת השמחה ודת הדכדוך

אחרי שניצלו היהודים בשושן, אני מנחש שלא היה קמפיין חוצות ברחבי הממלכה ברוח "השק ירד, נשאר האפר". ולא שלא היה על מה להתאבל, הרי האישה שבזכותה ניצלנו איבדה סופית את חירותה. הסיסמה "עד החטוף האחרון" לא התממשה, והחטופה האחרונה, זו שהיינו חייבים לה כל כך הרבה, נשארה כלואה, אנוסה בארמון של זהב. היא לא היחידה שנשארה בלי עצמאות וחופש - הרי כולנו נותרנו אחרי ביטול הגזרה משועבדים לרודן משושן. מוזל שלא היו קמפיינרים של ייאוש באותם ימים, היה להם חומר נהדר. מכיוון שלא היו פרסומאים מהסוג של "הסיכה ירדה, החור בלב נשאר", נשארו עם "משנכנס אדר מרבים בשמחה" ועם לב שמח.

גם אחרי מלחמת השחרור היה אפשר בקלות לצאת לרחובות עם קמפיין עצבות, הרי אחו אחד מהאוכלוסייה נמחק, זה שווה ערך ל-90 אלף אזרחים במושגים של היום - 90 אלף! וגם לאחר מכן, במלחמות סיני וששת הימים, כל כך הרבה הרוגים, רבים שנפלו בשבי ולא מעט חיילים שמקום קבורתם לא נודע. בקלות היה אפשר ליצור איזה קמפיין "בין אבני הכותל נשאר הסדק", ולא שלא היו סדקים ובקיעים, היו גם היו, אבל בחרנו לזכור אחרת. אפילו את השואה האיומה בחרנו להנציח ביום של מרד גטו ורשה ולקבע זיכרון לשואה אבל גם לגבורה.

מאז מלחמת יום כיפור דת הדכדוך משתלטת על השיח הציבורי ומקדשת את החור שבלב. אבל הדת הזאת חדשה והיא לא תוכל לדת הנצח שיודעת יותר מכול לזכור. ובדת הנצח יש כללי זיכרון מדוקדקים. לעולם לא נשכח את הכאב, נצום על אסתר לפני חגיגת הפורים, הרי היא עצמה ציוותה "וצומו עליי". ובכל זאת הצער עליה יידחק לשוליים לעומת הסיפור הגדול, שגם אותו ידעה אסתר לבקש: "כתבוני לדורות". נצום על מנת לכפר בכיפור, אבל זו תהיה רק ההכנה לקראת סוכות. נאכל מרור בפסח על כל המר שהיה, אבל לא נותר על המתיקות של החרוסת ואפילו לחם העוני יהפוך ללחם של אמונה וגאולה.

וכן, גם במלחמה הזאת, שעודנה מתרחשת, ישנם אור וחושך. אין חור בלב? ברור שיש חור בלב, וסבבים בלי גבול, וחמאס עדיין על הרגליים, והעוטף פצוע בגופו ובנפשו ומפעם לפעם שומעים על עוד חייל שנפשו לא עומדת במראות האימה מעזה, וזה איום ונורא. אבל בצד החור שבלב כדאי לספר את הסיפור בסדר הנכון. "הסיכה ירדה אבל נשאר החור בלב" זו דרך שנועדה להחשיך את הכול. אפשר גם אחרת: "אחרי החור בלב ירדה הסיכה". אלו אותם נתונים בכרונולוגיה הפוכה, אולי "על אף החור בלב ירדה הסיכה". ולא רק הסיכה ירדה, גם חיזבאללה ואיראן וחמאס, כולם ירדו לתהומות שלא הכירו ועוד נכונה להם בעזרת ה' ירידה אחרי ירידה. ומותר לשמוח, וחיבים לשמוח, לא שמחת עיוורון אלא שמחת פיקחון, כי יש על מה.

סיבה למסיבה

העיקרון של "משנכנס אדר - מרבים בשמחה" הוא קריאת תיגר על תפיסת השמחה הרווחת. מקובל לחשוב שאם קרו לך דברים טובים, הגשמת חלומות, המשפחה מאירה לך פנים, זכית בפסח או לפחות במשכורת טובה - יש לך סיבות לשמוח, אבל אם קרה לך ההפך מזה, חלית, נפצעת, ואפילו לבנת פורן לא סידרה לך שקל, תהיה עצוב. הקריאה להרבות בשמחה מכריזה את ההפך - המציאות לא מכתיבה לך אם תהיה שמח או עצוב, זה אתה

עד
דלא
ידע

איך יגמור
את החודש...

פסטיבל ישראל

אלפי משפחות קורסות תחת הנטל הכלכלי
פעמונים מעניקה להן גם ליווי מקצועי להתנהלות כלכלית נבונה לטווח ארוך
וגם סיוע כלכלי מידי שיינתן להן 'בו ביום'

פעמונים
מגלים אחריות

1-800-35-10-12
paamonim.org

מתנות לאביונים
תורמים
דרך פעמונים!

יאיר יעקבי
jacobi.y@gmail.com

מה יגידו השכנים

סתם חסכנות, זו טקטיקה חברתית. אולי לא מודעת אפילו. כשהוא מודה שהוא לא יודע להשתמש באימוג'ם, או כשהוא מודיע לכולם 'אני מחליף רדיאטור לרכב' וכולם צוחקים עליו. וואלה יופי. עכשיו אני גם הבדיחה של הרחוב. תנו לי לספר לכם שלא חסרים ברחוב הזה אנשים שאפשר לצחוק עליהם. אני פשוט לא נוקב בשמם כי אני לא יצחק השכן שחי מלהשפיל אותי באמצעות בינה מלאכותית. ולהגיד שלבקש דברים זו טקטיקה חברתית לא מודעת? אני? לא מודע?

"הוא בעצם הופך את עצמו לפגיע. הוא יורד מהסטטוס של הסטנדרטאפיסט לשכן שלא מסתדר. והפגיעות הזאת הופכת אותו לאנושי וגניש. וזה מה שמאפשר לו לבקש כל כך הרבה. זה גאוני". חברים, יש בקבוצת הוואטסאפ הזאת 18 אנשים, ואיכשהו חצי מהפודקאסט הזה מדבר עליי ועל כמה שאני נהנה לעשות מעצמי מטומטם כדי שאוכל לבקש דברים מהשכנים בלי לצאת נצלן. שקרים שקרים שקרים.

"והוא כל הזמן משתמש במילה שכוויית. זה כמו חותמת". טוב, זה ספציפית מדויק.

עכשיו בטח תגידו, יעקביני, מה אתה רוצה ממר דוקן המסכן? הוא בסך הכול זרק את היסטוריית הוואטסאפ לכלי של AI. הוא לא אשם במה שיצא. למה אתה לוקח את זה כל כך אישי?

תמימים שכמותכם. הנה תמלילי לכם את מה שה-AI "במקרה" החליט לספר על מר דוקן השכן. תשפטו אתם מי אשם במה: "אבל שכונה צריכה גם סדר, ניהול, מישור שיתפעל את כל העסק. וכאן נכנס לתמונה צחי דוקן. הוא איש הלוגיסטיקה, התשתיות. הוא זה שבדק את המצלמות, מעדכן על ניסויי צופרים. תמיד יש לו פתרון טכני. תמיד אפשר לקחת מהם משהו. הוא אפילו זה שמספק לקבוצה את חבילות האימוג'ם המותקנות. הוא מנהיג טבעי כזה".

יצחק דוקן המנהיג! יצחק דוקן איש הביטחון! יצחק דוקן הקיסר ירום הודו! אני לא חושב שאשתי של מר דוקן משתפכת עליו כמו שמשתפך עליו ה-AI. הוא אפילו "מספק את חבילות האימוג'ם", שמעתם? אותם אימוג'ם שכזכור אני לא יודע להשתמש בהם כי אני יותר מדי עסוק בלא להצליח להחליף רדיאטור. עלק AI. רצח אופי בשירות הטכנולוגיה רבתי. אל תהיו נאיבים.

אבל ה-AI לא סיים להלל ולשבח את מורנו ורבנו יצחק דוקן שליט"א. הו לא. הוא לא יירגע עד שהוא לא ישתלט גם על חלקת האלוקים הקטנה שלי. "למרות הרצינות הזאת, יש לצחי גם חוש הומור יבש מעולה". עכשיו הוא גם מצחיק, הבנתם? הוא מצחיק ואני מחפש רומקס באטרף. זה הפרופילים שלנו אליבא דה-AI. גועל נפש. ככה לעשות ליהודי, ועוד בתקופה כזאת כשאנחנו פחות משנה אחרי סליחות?

מיותר לציין שכל השכנים עפו על הפודקאסט, צחקו והחליפו רשמים וחוויות. אף אחד מהם לא טרח לבדוק מי משלם את המחיר הנפשי על ההנאה המשותפת שלהם. על הגב של מי הם כולם מתגבשים. ואחרי זה עוד יגידו שאני לא דבק חברתי. שכוויית. ●

חברים, אני מבין את האטרקטיביות של ה-AI, אבל כמו מתקני גרעין גם הכלי הזה כשהוא בידיים הלא נכונות עלול להיות הרסני. מה שהיה זה שמר דוקן, הלא הוא יצחק השכן, גילה בדרך עקלקלה כזו או אחרת שיש בידי ה-AI לקחת תמלול של כל היסטוריית הוואטסאפ של קבוצות שונות ולהפוך אותו לפודקאסט קומי קצר שסוקר את הווי הקבוצה והאנשים החברים בה. מכירים את הדבר הזה? על פניו אחד הדברים המגניבים. אבל כשם שזה מגניב כך זה מסוכן, נפיץ וגבולי מבחינה מוסרית.

לא שמר דוקן עצר לשאול את עצמו את השאלות הקשות האלה. הו לא, הוא קפץ על ההזדמנות ויצר בשניות בודדות פודקאסט שמספר את סיפורה של קבוצת הוואטסאפ הרחובית שלנו, ועל הדרך משחזר את דמותי באופן שאין ממנו חזרה.

וכן נפתח ההסכת הארוך, אני תמלול לכם מילה במילה: "היום התגלגל לידינו ממצא ארכאולוגי, יומן חי, שמראה איך קהילה פשוט נבנית, הודעה אחרי הודעה. כי מה שמרתק פה זה לא רק מה שהם כותבים, זה הקודים החברתיים. לכל קבוצה כזאת יש חוקים משלה. יש תפקידים. היררכיה. ואפשר לזהות את הדמויות, את הטיפוסים שתמיד תמצא בכל קהילה". עד כאן הכול טוב ויפה. לרגע אפילו חשדתי שמדובר ביוזמה תמימה ומבדחת שרקח לנו מר דוקן לכבוד פורים. אבל מהר מאוד הבנתי לאן הרוח נושבת ואיזו יד מנענעת את העריסה.

"נראה שבקבוצה הזאת יש ציר מרכזי אחד. הציר שבין לבקש ובין לתת. זו כלכלה שלמה. ובקצה אחד של הציר, בצד של הביקוש, יש דמות שאי אפשר, פשוט אי אפשר להתעלם ממנה". אתם מבינים לאן זה הולך, נכון? "אנחנו מדברים על יאיר יעקבי, כמובן. הוא טוען שהוא הדבק החברתי של הרחוב, אבל הדבק הזה כאילו מוחזק כולו בעזרת ציוד שהוא לווה מהשכנים". אז קודם כול, מעולם לא טענתי שאני הדבק החברתי של הרחוב. אני כן שאלתי באיזו הזדמנות האם כולם מרגישים כמוני שאני מחזיק את הרחוב הזה מבחינה סוציולוגית והייתה לכך הסכמה רחבה. כך שזה תואר שממש הושלך עליי, אם חושבים על זה. אבל עזבו את המגלומניה שה-AI של יצחק ניסה להדביק לי, זה מילא. אבל השיימינג על כך שאני מבקש דברים בצורה מופרזת? זה כבר היה מגעיל ממש.

"זה לא ייאמן, הרשימה לא נגמרת. זה מתחיל מדברים קיומיים, כן? 'יש למישהו רומקס?' וואו. 'חלב מיותר למישהו?' ואז זה ממשיך לשאלות טכניות כמו 'איפה קונים צמיגים?' או 'מה הרוחב של הדלתות שלנו?' וזה מגיע לשיא, כשהוא מבקש 'יש למישהו מיקרופון?'".

ככה נראה רצח אופי. קודם כול לגבי הוואטסאפ, אני לא זוכר את האירוע הזה, ייתכן שבזמנו התיישבתי על הטלפון שלי ולא שמתי לב שהוא כותב את המילה ורומקס. אלו דברים שקורים. לקחת את האירוע הנקודתי הזה ולהפוך אותו לעלוקה הרחובית זו הגזמה פרועה. את רוחב הדלתות באמת הייתי צריך לדעת כי הילד רצה שאני אקנה לו מתח. אבל זה נקרא לבקש משהו??? לאן הגענו? גם מידע אי אפשר לבקש ברחוב הזה?

אבל ה-AI לא סיים עם ההשתלחות המופרעת שלו. "זו לא

אשתי: אפשר כבר להתחיל לנקות לפסח
אני: בואי נתחיל כבר לבנות סוכה וזח
אשתי: עוד לא פירקת את הסוכה משנה שעברה
אני: שכווייח סיימתי

השנה הברכות להכתרה יצאו לגמרי מפרפורציה, אני די בטוח שאיחלתי בהצלחה לאולפניסטיות המתוקות של צביה שועפאט

תן לאדם לאכול דג והוא יהיה שבע ליום, אבל תן לו לאכול חכה והוא ייחנק למוות

הבן שלי שאל אותי אם קורה לפעמים שתוך כדי הופעה אני חושב על דברים אחרים. הסברתי לו שלא רק שזה קורה לי תוך כדי הופעה, זה גם קורה לי תוך כדי השיחה הזאת

מעולם לא טענתי שאני הדבק החברתי של הרחוב. אני כן שאלתי באיזו הזדמנות האם כולם מרגישים כמוני שאני מחזיק את הרחוב הזה מבחינה סוציולוגית והייתה לכך הסכמה רחבה. כך שזה תואר שממש הושלך עליי, אם חושבים על זה. אבל עזבו את המגלומניה שה-AI של יצחק ניסה להדביק לי. השיימינג על כך שאני מבקש דברים בצורה מופרזת? זה כבר היה מגעיל ממש

FLY CARD
By אלעל

מצטרפים לכרטיס האשראי
FLY CARD ויכולים לקבל

כרטיס טיסה מתנה

(בתוספת מיסים)

פריז, אמסטרדם, רומא,
ברצלונה ועוד מגוון יעדי אל על

לפרטים והצטרפות
סרקו את הקוד
או התקשרו *6311

הנפקת הכרטיס כפופה לאישור כאל/דיינרס קלאב בע"מ. למצטרפים חדשים (כהגדרתם בתקנון הקמפיין) ל-FLY CARD. תקף בין התאריכים 11.02.2026 עד 31.03.2026, או עד גמר המלאי, המוקדם שבהם, מינימום 10,000 מושבים במלאי. כרטיס הבונוס יוענק רק לאחר שהלקוח ביצע רכישות ב-FLY CARD החדש בסך מצטבר של 10,000 ₪ וזאת לכל המאוחר עד ליום 31.05.2026. בכפוף לתשלום מיסים, היטלים, אגרות ותוספות אשר יחולו על הכרטיס. תקף ליעדים ותאריכים נבחרים כמפורט באתר אל על, בכפוף לזמינות המושבים. אי עמידה בפירעון ההלוואה או האשראי עלולה לגרום חיוב בריבית פיגורים והליכי הוצאה לפועל. המלווה: כאל/ דיינרס מימון בע"מ. בכפוף לתנאי התקנון המלא באתר אל על.

דביר שרייבר
dvirbe7@gmail.com

ריקוד מושחז

בכל פעם שסערה תורנית מתעוררת אני נזכר בימי בשיעור א' ובפתרון המבריק של ראש הישיבה. השאלה הגדולה אם גם היום זה יכול לעבוד

אנחנו לא רואים שמחלוקות זה אחלה כי אין סכין מתחדדת אלא בדרך חברתה, אבל זה לא אומר שאנחנו באמת צריכים לשלוף סכינים האחד על השני.

בסוף לא התפצלנו. יומיים אחר כך, בשיחת המוסר השבועית, ראש הישיבה דיבר על גדולתו של השלום והודיע שהישיבה תוציא אוטובוסים להילולה במירון וכולם מוזמנים. זה היה חידוש עצום, כי הישיבה דגלה בלימוד תורה ואחריות חברתית, לא כל כך בהתוועדויות למיניהן.

וכן, כהוראת שעה, בז' באדר נסענו כולנו למירון כאיש אחד בלב אחד. טוב, אולי לב אחד זה תיאור קצת יומרני, אבל באותו לילה הוצאנו את כל התסכולים בשירה אדירה וריקודים סוערים, בלי להתעכב על השאלה אם ההוא שאוחז עכשיו בידי מחזיק גם באותן דעות כמוני. אחרי אותו ערב, כשחזרנו לישיבה כבר לא היה טעם להמשיך להתווכח.

המביכים הביאו אובך

טרנדים אמנם מגיעים אלינו באיחור, אבל בסוף גם המגזר הדתי לאומי נדבק בחידוק הזה של השמאל שמעיד מהמחנה כל מי שלא מתיישר עם הקו. ואני לא מתכוון רק למה שקוראים "ישיבות הקו" - גם אלו שמגדירים את עצמם "ליברלים" הם לא בהכרח מכילים ופלורליסטים. אלה משתגעים מהיחס הסלחני כלפי מפגיני קפלן, ואלה מתפלצים מהברית עם הציבור החרדי. אלה קוראים להוציא מבית המדרש ספרים של רבנים מסוימים, ואלה קוראים להרחיק משם את מי שתומכים בנרבות עזה. אלה מאשימים שאלה מנסים לכפות תפיסות שמחריבות את הציונות הדתית, ואלה, ובכן, אותו הדבר. רק חסר שצד אחד יאשים את השני שבגללו לא יורד גשם, והשני יענה לו שהוא מביך ולכן כל האובך, ובא לציון גואל ולציונות הדתית מפצל.

קראתי פעם שאת השיר "תן כתף" כתב אביגדור המאירי לקראת העדליאדה של תל אביב בפורים תרצ"ב, 1932, בתור בקשה מכולם לשכוח ליום אחד את המתחים בין הפלגים השונים של העם. תראו מה זה - אפילו לפני 94 שנה, כשבכל ארץ ישראל היו פחות מחצי מיליון יהודים, הם ידעו לריב ולהתפלג לא פחות מאיתנו (גזרו ושמרו לפעם הבאה שהחכמולוג התורן יגיד לכם ש"הממשלה הזו הביאה את העם לפילוג כמוהו לא היה מעולם"). אני רואה בעיני רוחי את אביגדור המאירי עומד בכיכר העיר (אז עוד לא היה פייסבוק), רואה את היהודים שמאשימים זה את זה בכל הצרות שבעולם ומתחנן: "תן כתף, עצום את העיניים, פורים לנו - נשכח את הכל". עזבו, הוא אומר להם, בואו נשים את כל המשקעים מאחורינו. "יש לך כאב - רמסהו ברגליים. פתח את פיך ושירה בקול".

בכל פעם שסערה תורנית (כאילו, הבנתם את כפל המשמעות?) מתרגשת עלינו, אני נזכר בימי הרחוקים בשיעור א' ובחוכמתו של ראש הישיבה שלי. הייתי רוצה להזמין אוטובוסים, להעלות אליהם את כל הפלגים הניצים ולנסוע יחד למירון, או לירושלים, אפילו העדליאדה בתל אביב באה בחשבון. לשלב יד ביד, לרקוד את כל הכעסים, לצרוח ביחד "אהה, אהה, כולנו נשתגע - נראה, נחיה על אף כל הצרות. אהה, אהה, חפצנו נבצע - נחיה, נראה ניסים ונפלאות".

כולם מוזמנים לאוטובוס הזה, לא רק דתיים לאומיים: חילונים, מסורתיים, חרדים, שמאלנים, ביביסטים, קפלניסטים. אם לא יהיה מקום, נצטופף. העיקר שפעם אחת ניסע כולנו לאותו כיוון. אם זה עבד פעם אחת, אין סיבה שזה לא יעבוד עוד פעם. הבעיה היא שכמו שאני מכיר את המציאות ההווה שלנו, דקה אחרי שנצא לדרך יצוצו כמה מופרעים שיחסמו לנו את הכביש. ●

היו תלמידים שטענו שתורה גדולה צומחת רק אם קופצים לטיול בסביבה. אילוסטרציה

הפיצוץ הגדול הגיע בחודש אדר. את אדר א' הצלחנו למשוך איכשהו, אבל בתחילת אדר ב' מישהו הציע לנסוע להילולה של משה רבנו שמתקיימת בז' באדר במירון, והמתמידים במלעיל "לא מספיק שכל השנה אתם מברזים", "עכשיו אתם מחפשים עוד תירוצים להפקיר את בית המדרש?". "מבחינתכם הציון של רשב"י זה לא תורה, יא ליטווקים?!", זעמו מי שתמכו בנסיעה. ביוזמה של כמה חברים מהשיעור, ובעידוד הר"מים, התיישבנו לשיחת ליבון כללית של השיעור - כי דתיים לאומיים אוהבים שלום, אבל יותר מזה, כזכור, הם אוהבים לדבר. אני לא זוכר כמה זמן ישבנו שם, אבל אני כן זוכר שזה רק החמיר את המצב. יצאנו משם בתחושה שזהו, הקרע בלתי נמנע. וכל זה בזמן שתלמידי השיעורים הגבוהים יותר מביטים בנו בחמלה, ולא מבינים איך

שני דברים אוהבים במיוחד על בנות ובני המגזר הדתי לאומי: לדבר את עצמם לדעת, ולאמץ טרנדים חמים הרבה אחרי ששאר העולם כבר שכח מהם לגמרי. זה בערך מה שקרה בישיבת ההסדר בה למדתי בשלהי האלף הקודם.

אותה ישיבה צמחה במהירות. כשהגענו לשיעור א' היינו קרוב ל-80 תלמידים, וגם בשיעור מעלינו היו בערך 70, זאת אומרת הם לא היו כי הם בדיוק התגייסו לצה"ל. כזה היה פעם ההסדר - מתגייסים בסוף שיעור א', חוזרים לישיבה לקראת סוף שיעור ב', מתגייסים להשלמת שירות באמצע שיעור ג' ושוב חוזרים לישיבה כדי להספיק את המשבר של שיעור ד'. משבר במלעיל כמובן. לא הבנתם? לא נורא. ככה זה בצה"ל.

כך יצא שבאותה שנה הישיבה היתה מורכבת מ-70 אחוזי שיעור א', וכל השאר שיעור ג' ומעלה. זה הטיל עלינו אחריות גדולה. אם, נניח, כל השיעור היה יוצא לשיחה עם אחד הר"מים, בית המדרש היה מתרוקן בבת אחת. אם חצי מהחבר'ה נסעו הבייתה לשבת, בישיבה היתה משתררת תחושה של בין הזמנים. ואם חלק מהתלמידים היו מעגלים פנימיים ולא ממש לומדים כל היום, זה היה מעצבן את החבר'ה שהקפידו על שלושה סדרים.

כלומר, זה בדיוק מה שקרה. השנה דווקא התחילה בסדר, אפילו יותר מסדר אחד ביום. עברנו את זמן אלול, אחרי החגים הסתגלנו מחדש ואפילו את המשבר (במלעיל) הידוע של חנוכה צלחנו בשלום. המתחים צצו מעל לפני השטח אפיה שהוא בחודש שבט, כשכמה מהמתמידים (במלעיל) התחילו להתלחשש (במלרע) שאין אווירה של לימוד וזה רע לעילא. זו תופעה די ידועה שמתרחשת לעיתים בישיבות בזמן חורף ומתפוגגת עם בוא האביב.

אבל אותה שנה היתה מעוברת. ואנחנו היינו הקבוצה העיקרית בישיבה. ההתלחשויות הפכו לרטינות, הרטינות לעקיצות, ומשם הדרך היתה קצרה למריבות של ממש. אלה דפקו על הסטנדרים ודרשו שמי שלא נושא בעול הלימוד יחפש את עצמו במקום אחר, ואלה ספקו כפיהם וביקשו לתת להם להתפתח בקצב שלהם. אלה טענו שאי אפשר ללמוד כשהחברותא מגיע מתי שבא לו, ואלה אמרו שתורה גדולה צומחת דווקא אם קופצים מדי פעם לטיול בסביבה הקרובה, או הרחוקה. אלה הזכירו את האחריות שיש לנו בתור המסה הקריטית של הישיבה, ואלה התלוננו שהצעקות של המתמידים (במלעיל) מפריעות להם לשנת אחר הצהריים. האווירה היתה טעונה. איום של פילוג ריחף מעלינו, כמו שקרה בקיבוצים של השומר הצעיר בשנות החמישים. אמרתי להם, הטרנדים תמיד מגיעים אלינו באיחור ניכר.

אוטובוס של שלום

הפיצוץ הגדול הגיע בחודש אדר. את אדר א' הצלחנו למשוך איכשהו, אבל בתחילת אדר ב' מישהו הציע לנסוע להילולה של משה רבנו שמתקיימת בז' באדר במירון, והמתמידים במלעיל התפוצצו. "לא מספיק שכל השנה אתם מברזים", הם קצפו, "עכשיו אתם מחפשים עוד תירוצים להפקיר את בית המדרש?". "מבחינתכם הציון של רשב"י זה לא תורה, יא ליטווקים?!", זעמו מי שתמכו בנסיעה.

ביוזמה של כמה חברים מהשיעור, ובעידוד הר"מים, התיישבנו לשיחת ליבון כללית של השיעור - כי דתיים לאומיים אוהבים שלום, אבל יותר מזה, כזכור, הם אוהבים לדבר. אני לא זוכר כמה זמן ישבנו שם, אבל אני כן זוכר שזה רק החמיר את המצב. יצאנו משם בתחושה שזהו, הקרע בלתי נמנע. וכל זה בזמן שתלמידי השיעורים הגבוהים יותר מביטים בנו בחמלה, ולא מבינים איך

זה לא עוד
פיצ'ר
זה פיוצ'ר

חדש באפליקציית דיסקונט

Smart future

ריכוז המידע הפנסיוני | סימולטור חדשני המשקלל | הצעות לשיפור
שלך במקום אחד | מקורות הכנסה נוספים | ושימור

דיסקונט
רוצים אותך יותר

לפגישת ייעוץ פנסיוני אובייקטיבי
היועצים שלנו לשירותכם!

שירות סמארט פיוצ'ר אינו תחליף לייעוץ אישי בידי יועץ פנסיוני מוסמך. השימוש בשירות כפוף לתנאי ההצטרפות המפורטים באתר ובאפליקציית דיסקונט. מתן ייעוץ פנסיוני כפוף לתנאי ההצטרפות לשירות ולשיקול דעת הבנק.

JOHNNIE

Brilliant & co.

המתנה
שלוקחת
את ההערכה
לפסגה

אזהרה: צריכה מופרזת של אלכוהול מסכנת חיים ומזיקה לבריאות!

חפשו את סמל היבואן הרשמי
היחיד עם חותמת כשרות

WALKER

ההגרלה נערכת בהתאם להיתר מיוחד ובהתאם להיתר הכללי לעריכת הגרלה לפי חוק הענשין התשל"ז (1977). את תקנון ההגרלה ניתן לראות אצל: רו"ח אביאל גלעד ממועד משרד לאון אורליצקי ושות', דרך בן גוריון 1, מגדלי ב.ס.ר. 2, בני ברק ו/או עו"ד אסתי היימן, רח' הרב רבינוב 5 ב"ב > ההשתתפות אסורה על עובדי 'עזר מציון' ובני משפחותיהם.

הזדמנויות אחרונה לקנות כרטיסים

ולזכות בכספת מלאה, ברכב יוקרתי, בשיפוץ
מטבח, במשכנתה לשנה, בטיסה סוגית לארה"ב
או אולי דווקא בחופשה משפחתית באירופה.
רכשו כעת כרטיסים והצילו חיים!!!

***2236**
ami.org.il

ימים אחרונים בהחלט להשתתף
בהגרלת 'פרס מציל חיים' של 'עזר מציון'
מצטרפים כעת <<<

לוחמי

"הבסיס של המאבק
היה עם ישראל". נתן
שרנסקי עם שחרורו

צילום: נתי הרניק לע"מ

הַחֵירוּת

הם היו חבורת תלמידים שנשלחו בהוראת הרב צבי יהודה קוק לסגור את הגמרות ולפעול להצלתם של היהודים תחת השלטון הסובייטי. 40 שנה אחרי, הפעילים בראשות ח"כ אבי מעוז מתארים את ימי המאבק לצדה של אביטל שרנסקי ונזכרים בשיחת הטלפון ההיסטורית שהגיעה מוויינגטון במפתיע

בנימין שינברג

"היא הייתה דמות מוכרת ואהובה בעולם והצליחה לפתוח דלתות". אביטל שרנסקי ואבי מעוז בפגישה עם מזכיר המדינה האמריקני ג'ורג' שולץ

בעשורים האחרונים העולם משתנה במהירות. לצעירים של היום קשה להאמין שפעם היינו משתמשים בטלפון חוגה, שומעים מוזיקה בקלטות ומנווטים ברכב עם ספר מפות. קשה גם להאמין שמאות אלפי יהודים היו כלואים בשטחה של אחת המעצמות הגדולות בעולם, בלי יכולת לצאת. אבל ככל שהיום התיאור הזה נשמע דמיוני, זו הייתה המציאות בעבר הלא מאוד רחוק. הימים היו ימי ברית המועצות הקומוניסטית. מאחורי מסך הברזל חיו מיליוני אנשים תחת שלטון דיקטטורי, כמעט ללא מידע על מה שקורה בחוץ. בתוכם היו גם יהודים רבים שביקשו לצאת מרוסיה ולעלות לארץ ישראל. אחד הפעילים הבולטים בברית המועצות למען העלייה היה נתן שרנסקי. הוא נעצר על ידי השלטונות הסובייטיים ונכלא לתקופה ארוכה. רק אחרי קמפיין ציבורי בין-לאומי שנמשך כתשע שנים, שוחרר שרנסקי וזכה לעלות לישראל. השבוע לפני ארבעים שנה, לרגל ציון הדרך ההיסטורי חזרנו אל גיבורי התקופה ההיא כדי להבין מה נתן להם את הכוח במאבק המתמשך לשחרורו, ואיך הצליחו לבסוף לכופף את אחת המעצמות הגדולות בעולם.

מעבד סובייטי ללוחם חירות

נתן שרנסקי נולד בט' בשבט ה'תש"ח בשם אנטולי בוריסוביץ' שצ'רנסקי. "בהתחלה הייתי כמו כולם, עבד סובייטי, עד מלחמת ששת הימים", הוא מספר בריאיון מיוחד ל'בשבע'. "אחרי מלחמת ששת הימים התחלנו לקרוא במחתרת על ההיסטוריה שלנו ועל הציונות. אתה מסתכל על התמונה של החיילים ליד הכותל וחושב לעצמך: הם בני 19 ואתה בן 19, הם עושים היסטוריה ואתה רק עובר בחינות".

שרנסקי החל לעסוק בפעילות ציונית. "הייתי מעורב בשתי תנועות, למען עלייה לארץ ולמען זכויות אדם בברית המועצות. חשבנו איך אפשר לשבור את מסך הברזל ולהביא לעלייה מסיבית". באותה תקופה, יהודים שרצו לעלות לארץ היו מגיישים בקשה לשלטון הרוסי ובדרך כלל היו נענים בסירוב. מכאן הגיע הכינוי שלהם "סירובניקים". "הדרך להגיע לעלייה מסיבית היא להיאבק על כל מקרה ומקרה. היינו מכינים רשימות של סירובניקים ושולחים אותן לישראל ולקהילות בעולם, והם היו משתמשים בזה במאבק. הם היו מביאים את הרשימות הללו לקונגרס האמריקני. אחר כך, כשהתחילו לבוא סנאטורים ואנשי קונגרס לרוסיה, הייתי מארגן פגישות איתם. ההכנה לפגישה היא כמוזן סוד גמור, כי הקג"ב לא ייתן, אבל הפגישה עצמה כבר הייתה פומבית. היינו עושים להם פגישת הכנה, ואז כשהם היו נפגשים עם ברז'נייב, המנהיג הסובייטי, ושומעים את השקר שהשלטון הסובייטי מספר להם, כבר היו להם את כל העובדות והמסמכים שהם קיבלו מאיתנו".

האסטרטגיה של יהדות ברית המועצות הייתה לרתום את יהדות העולם ובאמצעותה להשפיע על מנהיגי העולם, ובראשם מנהיגי ארצות הברית. "הפעלנו לחץ דרך מנהיגים אמריקאים, ובראשם הנשיא רייגן, בשביל להעביר בארצות הברית חוקים שקושרים בין האינטרסים הכלכליים של ברית המועצות ובין שחרור יהודים".

ככל שהפעילות שלו התגברה, כך הפיקוח של השלטונות נהיה הדוק יותר. "אנשי קג"ב היו הולכים אחריי, בפומבי, 24 שעות ביממה. הרבה פעמים נתנו לי אוהרות רשמיות שאם אמשך אז יעצרו אותי". בשלב מסוים האזהרות התחילו

להתממש. "היו עוצרים אותי מדי פעם ל-15 יום. למשל, באחת הפעמים שנשיא ארצות הברית הגיע למוסקבה, עצרו מראש את כל ה'טראבל מייקרים'. יום אחרי שניקסון עזב שחררו אותי".

זה לא הפחיד אותך? לא גרם לך לרצות להפסיק?
"ברור שזה הפחיד, אבל אתה מרגיש שאתה חלק ממאבק היסטורי. מרגע שהתחלת להגיד מזה אתה חושב, שאתה רוצה לעלות לישראל ולא להיות תחת דיקטטורה, זה מיד משנה את החיים שלך. זה הסוף של הקריירה שלך, אבל אתה איש חופשי ואתה רוצה להישאר איש חופשי. אז כן, התגברתי על הפחד".

בחורף תשל"ד פגש שרנסקי את אביטל לבית שטיגליץ והשניים החליטו להינשא. זמן קצר לאחר מכן נדחתה בקשת העלייה של נתן. אביטל הגישה גם היא בקשה, והבקשה שלה דווקא אושרה. הם התחתנו יום לפני שפג תוקפה של אשרת היציאה

מאמר שהאשים אותו בריגול לטובת ארצות הברית. אביטל הבינה מיד שיש כאן סכנה והלכה לנציגים ישראלים, אבל הם אמרו לה שלא צריך למהר. "אנחנו לא יודעים בדיוק על מה הוא נעצר, הוא היה מעורב בכל מיני דברים, גם במאבק על זכויות אדם, אולי באמת היה משהו עם ריגול. אסור לנו לצאת לפני שאנחנו יודעים כל פרט", משחזר שרנסקי את תשובתם.

אבל אביטל הבינה שאין זמן. היא הלכה לרב טאו והוא לקח אותה ואת מיכאל אחיה אל הרב צבי יהודה קוק. "זה היה כבר די מאוחר בלילה, הרב ישן אבל העירי אותו ותרגמו לו את המאמר. הוא מיד ביקש לנכנס קבוצה של תלמידים ואמר להם שיהדות רוסיה בסכנה. 'אם מאשימים אחד בריגול, אז כל היהודים ברוסיה בסכנה. כבר ראינו את זה בהיסטוריה שלנו'. הוא אמר מיד לסגור את הספרים ולצאת למלחמה".

'שלח את עמי' שעסק בפעילות למען מסורבי העלייה מברית המועצות. במטה היו חברים בין השאר הרב טאו, הרב אלי סדן, הרב בני אייזנר ואחרים.

"בשלב די מוקדם הלכתי עם אח של אביטל למוסד שעוסק בענייני עלייה", מספר לוי. "ישבו שם כל מיני מפא"יניקים מבוגרים. הם הסתכלו עלינו ואמרו 'אנחנו יכולים לסדר להם סידור, ספרים, דברים כאלה. אבל עלייה?'. אמרתי לו: 'אחרי מלחמת ששת הימים הייתה התעוררות, הם מבקשים את עזרתנו לעלות ואנחנו צריכים לתת להם את מרב העזרה'. אז הם שאלו אותנו שאלה הגיוניות: 'כמה אתם? 200, 300 איש? עם זה אתם חושבים להיאבק מול השלטון הסובייטי?'"

ואיך באמת חשבתם שתצליחו?
"הייתה לנו אמונה שאם הרב צבי יהודה שלח אותנו זה יפעל. הוא לא כל כך מהר סוגר גמרות.

נתן שרנסקי: "ברור שהקג"ב הפחיד אותי, אבל אתה מרגיש שאתה חלק ממאבק היסטורי. מרגע שהתחלת להגיד מה אתה חושב, שאתה רוצה לעלות לישראל ולא להיות תחת דיקטטורה, זה מיד משנה את החיים שלך. זה הסוף של הקריירה שלך, אבל אתה איש חופשי ואתה רוצה להישאר איש חופשי. אז כן, התגברתי על הפחד"

היות שהרב צבי יהודה אמר לנו ללכת על זה, שזה הזמן וזה יעזור - עשינו את זה".

האסטרטגיה שלהם הייתה לפנות ליהדות העולם ובמקביל לפעול אצל מנהיגי המדינות. "כל מדינה שהלכה להיפגש עם הרוסים, אנחנו הופענו אצלה. נפגשנו עם שר החוץ, עם השגריר, עם מי שצריך".

לוי מספר על חוויה מיוחדת שהייתה להם בגרמניה. "היה יהודי יקר שהיה אמור לקשר אותנו לשרים הבכירים, אבל הוא חלה. ישבנו אצל המארחים הגרמנים שלנו ולא ידענו מה

ההנחיה הזאת עוררה תמיהה אצל התלמידים. "אחד התלמידים אמר 'מה פתאום? יש לנו כל כך הרבה תוכניות לימוד בין פורים לפסח, איך אנחנו יכולים?' אז הרב אמר בתוכחה: 'מי שלא יודע מתי לסגור את הספרים ולצאת למלחמה, שלא יפתח אותם'", משחזר שרנסקי.

אחד התלמידים שנכחו בפגישה הזאת הוא יענקל'ה לוי. גם הוא זוכר את האמירה החריפה של הרב צבי יהודה. "הוא אמר שמי שלא יכול לסגור גמרא, צריך לשקול מתי הוא יפתח אותה". בעקבות הפגישה ההיא הקימו לוי וחבריו את מטה

לעשות ואיך ניפגש עם השרים. כל מה שנשאר לנו זה להגיד תהילים". למרות הקושי, הם לא אמרו נואש. "התפללנו והחלטנו לא להישבר. הלכנו לאכול באיזו מסעדה יהודית מאוד מהודרת במינכן, ושם ראיתי אדם בלונדיני שמכבדים אותו כשהוא נכנס. החלטתי שאני קם אליו ואמרת לי: 'אתה מכיר את אביטל שרנסקי?', הוא אמר שכן. אמרתי לו שאני מרגיש שהוא יכול להועיל לנו, ושנאנחנו צריכים עזרה להיפגש עם שר הביטחון הגרמני. הוא עמד המום. 'מאיפה אתה יודע?' הוא שאל. אמרתי: 'אנחנו לא יודעים כלום'. אז הוא אומר לי: 'אני אחד הדוברים שלו'. ממש ראינו איך הקדוש ברוך הוא שומע לתפילותינו". כך הם המשיכו לעבור ממדינה למדינה בניסיון לעורר לחץ דיפלומטי.

יצטרכו להראות לאמריקאים בקשר לשיפור מצב זכויות האדם אצלם. את ההצעה הזאת אנחנו נעביר בתור Joint Resolution, החלטה משותפת של כל בתי הקונגרס באמריקה - גם הסנאט וגם בית הנבחרים האמריקני, וגם הנשיא יחתום על זה. התחלנו לעבוד על התוכנית הזאת ונתניהו ליווה אותנו כל הזמן. יצרנו לובי בבתי הנבחרים בארצות הברית כדי להעביר החלטה משותפת, ובאמת בקיץ תשמ"ה ההחלטה התקבלה".

איך הצלחתם בכלל להגיע אל חברי הקונגרס? מי פתח לכם את הדלתות?

"המאבק של נתן שרנסקי היה מוכר בעולם ולכן גם אביטל כבר הייתה מוכרת. למעשה, הנסיעה הראשונה שלנו לאמריקה, שבה פגשנו את נתניהו, הייתה כתוצאה מהזמנה של הנשיא רייגן לאביטל.

של עם ישראל שחוזר לארצו. כל זה התלכד בדמות אחת שנלחמה כמו לביאה, אביטל, כדי לשחרר לא רק את בעלה אלא את כל היהודים. לאביטל ולנתן היה קשר של נשמות, שניהם נלחמו יחד על הרצון לחופש, על הרצון לצאת ולעלות לארץ, וכל חומה נפלה בפני הרצון העז הזה".

לצד הפעילות הדיפלומטית עבדו אנשי המטה גם על דעת הקהל העולמית. הם ארגנו הפגנות במקומות שונים בעולם, בעיקר בעזרת הקהילות היהודיות במקום. "כשהיה משא ומתן בין הסובייטים לבין האמריקאים בהלסינקי אנחנו היינו שם בחוץ ועשינו מסיבת עיתונאים. כשהיה מפגש פסגה בין גורבצ'וב לרייגן בז'נבה, גם שם הופענו".

אחד מרגעי השיא של המאבק היה בערב יום כיפור תשמ"ו. "באותו זמן נערכה עצרת

חבר הכנסת אבי מעוז: "לכולם נגע הסיפור האישי כמובן, אבל אני חושב שגם הסיפור הלאומי של עם ישראל שחוזר לארצו. כל זה התלכד בדמות אחת שנלחמה כמו לביאה, אביטל, כדי לשחרר לא רק את בעלה אלא את כל היהודים. לאביטל ולנתן היה קשר של נשמות, שניהם נלחמו יחד על הרצון לחופש, על הרצון לצאת ולעלות לארץ, וכל חומה נפלה בפני הרצון העז הזה"

תוכנית אסטרטגית עם נתניהו

המאבק הציבורי הלך וגבר, אבל הרוסים עמדו בסירובם. מאות אלפי יהודים נותרו מסורבי עלייה ושרנסקי נשאר במעצר. ואז, בסתיו תשמ"ה, נותק הקשר עם שרנסקי בכלא והתעורר חשש כבד לחייו.

הרב צבי יהודה כבר לא היה בין החיים, ומי שתפס את המושכות היה הרב טאו. "במוצאי שבת תשובה תשמ"ה בא אליי חבר ואמר לי שהרב טאו מארגן כינוס חירום על מצבם של אסירי ציון ונתן שרנסקי בפרט", מספר חבר הכנסת אבי מעוז. "הגיעו לשם כמה פעילים שתיארו את המצב וחיפשו מישור שיתגדב לעבוד עם אביטל ולהמשיך את פעילות המטה". מעוז התנדב, וכך הפך לאחד הפעילים המרכזיים למען שרנסקי.

"נכנסתי למטה והתחלנו לעבוד. נסענו הרבה לפעילות בחו"ל. בנסיעה הראשונה שלי לאמריקה יחד עם אביטל נפגשנו עם מי שהיה שגריר ישראל באו"ם אז, בנימין נתניהו. שם הכרתי אותו לראשונה, ושם עבדנו ביחד על התוכנית האסטרטגית שלנו לשחרורו של נתן שרנסקי. נתניהו הגה תוכנית ברמה האסטרטגית הבין-מדינתית איך להוציא לא רק את שרנסקי אלא את כל יהודי ברית המועצות".

זו הייתה תקופת המלחמה הקרה בין ארצות הברית לברית המועצות. הנשיא רייגן קידם את תוכנית "מלחמת הכוכבים" לייצור טילים בליסטיים שעוברים בחלל, והסובייטים חששו מכך מאוד. באותו זמן הם ניהלו משא ומתן מול האמריקאים על התוכנית הזאת. כמו כן עמדה ברקע אמנת הלסינקי לזכויות האדם, שקראה לברית המועצות לשפר את מצב זכויות האדם במדינה.

"נתניהו אמר שאנחנו נשתדל להכניס את הנושא של שחרור היהודים לתוך המשא ומתן בין ארצות הברית לרוסיה. נכניס את ההסכמה לתת ליהודים להשתחרר מברית המועצות כחלק מרכזי ב'Good Will' (הרצון הטוב) שהסובייטים

האו"ם בניו יורק, ושר החוץ הסובייטי, אדוארד שוורדנאדזה, היה אמור לנאום שם". המטה ארגן הפגנה מול בניין האו"ם. "היו שם מדרגות שנקראו 'מדרגות אנטולי שרנסקי'. עיריית ניו יורק קראה להן כך לרגל המאבק שלו. הזמנו את כל העיתונאים לבוא בדיוק באותה שעה ששוורדנאדזה נואם, כך שבזמן שהוא מדבר בתוך בניין האו"ם על המצב של ברית המועצות ויחסיה עם העולם, אביטל תעשה בחוץ מסיבת עיתונאים ותספר על המצב האמיתי שקורה שם". הם לא הסתפקו במסיבת עיתונאים סטנדרטית אלא בחרו בהמחשה מטלטלת. "הבאנו סוג של כלוב, אביטל נכנסה עם מדי אסיר לתוך הכלוב ומשם נתנה את מסיבת העיתונאים".

המציג היכה גלים. "למחרת ה'ניו יורק טיימס' פרסמו זה מול זה את הנאום של שוורדנאדזה ומולו את כל הדברים שאביטל אמרה. זה היה מאוד חזק". בשלב הזה הרגישו אנשי המטה שהמאבק מתחיל

כשנפגשו לראשונה אחרי 12 שנה, אמר לה: "סלחי לי שאיחרתי קצת". נתן ואביטל שרנסקי

להניב פירות. "היה אפשר להרגיש שהסובייטים מאוד נלחצים מכל הפעילות הזאת. ההחלטה המשותפת של בתי הנבחרים שנכנסה לכל משא ומתן שהתנהל, הפגנות הענק, זה השפיע. באחד ממפגשי הפסגה של גורבצ'וב ורייגן, גורבצ'וב סיפר לו כל מיני סיפורים על מצב זכויות האדם בברית המועצות ואז רייגן אמר לו: מה לעשות, העם שלי מאמין לאישה הזאת שבחוץ". "האישה הזאת שבחוץ" הייתה אביטל שרנסקי.

ארבעה חודשים לאחר מכן, באמצע שבט תשמ"ו, אבי מעוז מקבל שיחת טלפון. "הודיעו לי שהתקשרו מאמריקה וביקשו שאביטל תגיע לוושינגטון בדחיפות". שם הם נפגשו עם צ'ארלס היל, העוזר של מזכיר המדינה שולץ שעזר להם רבות לאורך הדרך. "הוא אמר לנו שננתן אמור להשתחרר בעוד כשבועיים וחצי וביקש לשמור על זה בחשאי". ההתרגשות הייתה גדולה. "השתדלנו לשמור על זה בשקט, אביטל לא רצתה עיתונאים, אבל מהר מאוד השמועות החלו להתפזר".

ערב לפני השחרור התכנסו אנשי המטה המצומצם לישיבת סיכום. "היו שם הרב טאו ואשתו הרבנית חנה טאו ע"ה, הרב עודד וולנסקי ואשתו הרבנית, וגם אני ואשתי ואביטל, כולם התכנסו אצלנו בבית. לאורך חודשי המאבק הרב טאו ליווה את המטה בכל הפעילות, היינו מתייעצים איתו על הכול. הרב והרבנית טאו גם העניקו לאביטל חיוזוק רוחני לאורך הדרך. הרב עודד וולנסקי היה גם הוא בתמונה לגמרי, כך שכולנו הרגשנו שותפים איתה במעמד המרגש הזה. זה היה ערב מאוד מרומם".

ביום השחרור ממשלת ישראל שלחה מטוס כדי להביא את נתן מפרנקפורט. שם, בפרנקפורט, נפגשו סוף סוף נתן ואביטל, אחרי 12 שנים שבהן לא התראו. באחד הראיונות בעבר סיפר שרנסקי שבכניסה לחדר אמר לאביטל בעברית: "סלחי לי שאיחרתי קצת".

יומיים בשנה עם כיפה

ארבעים שנה חלפו, אבל במשפחת שרנסקי לא שוכחים. "בכל שנה ב'ב' באדר יש לנו 'סדר שחרור', משתף שרנסקי. 'הילדים והיום גם הנכדים יושבים סביב השולחן, הם שואלים שאלות ואני ואביטל מספרים. בהתחלה, כשהם היו קטנים, השאלות היו 'אילו חיות היו לך בתא בבית הסוהר?', אחר כך 'איך שמרתם על קשר ביניכם?', אחר כך שאלו את אביטל 'איך זה להיות 12 שנה לבד?'. ככל שהילדים גדלו רמת השאלות עלתה, ובני הזוג היו מספרים להם איך כל עם ישראל נלחם למענם. 'ככה הם גדלו. לשאול שאלות זה הרבה יותר טוב מאשר פשוט לספר סיפור, זה יותר מעניין'.

שרנסקי אומנם אינו חובש כיפה ביומיום, אבל יומיים בשנה הוא חורג ממנהגו. "בשני זמנים בשנה - ב'סדר השחרור' ובסדר פסח - אני יושב עם כיפה שחבר עשה לי בתא בבית הסוהר. הוא הכין לי אותה מהבד שהיה בתוך המגפיים. את הכיפה הזאת אני שומר, ופעמיים בשנה אני שם אותה".

באירועים המשפחתיים האלה הוא מדבר עם הילדים והנכדים על החוויות שעבר וגם על המסרים שלמד מהן. את המסרים האלה הוא מבקש להעביר לדור הבא. "היה הרבה מאמץ דיפלומטי מול מנהיגי העולם, אבל העיקר זה עם ישראל. יהודי אמריקה, יהודי קנדה, יהודי אנגליה. היו המון אנשים, גם אנשים פשוטים, שהתגייסו למאבק. בבית הסוהר היו אומרים לי: 'על מה אתה בונה תקוות? זה בסך הכול קבוצה של סטודנטים ועקרות בית'. זה נכון, זה היה הבסיס, אבל אלו האנשים שגייסו מיליונים למאבק. אנחנו צריכים להזכיר לעצמנו כמה יש כוח לעם ישראל. חשוב מאוד שהדור הצעיר ידע כמה כוח יש לעם היהודי כאשר פועלים ביחד וכאשר שמים את ארץ ישראל במרכז של הזהות שלנו". ●

אופק חדש

כשנכנס לפני שנתיים לעזה במדי צה"ל, והפעם כדי להילחם באויב, חננאל נמיר לא שכח את הנער המותש והכאוב שהיה ביום הלוהט שבו נגרר מגג ביתו בנווה דקלים. אחרי עשרים שנה של טלטלות וחיפוש דרך בעקבות העקירה, החזרה בחיים מהמלחמה הולידה אצל נמיר שתי החלטות דרמטיות של בחירה בטוב

צורית פניגשטיין

"אם שרדתי את הדבר הזה,
יש כנראה סיבה. החלטתי
שאני חייב לעשות משהו
משמעותי באקסטרים".
חננאל נמיר כלוחם בעזה

אוגוסט 2005. השמש הקופחת של גוש קטיף עמדה במרכז השמיים, מאירה את מה שהיה אמור להיות יום קיץ רגיל והפך ליום של חורבן. על גג אחד הבתים בנווה דקלים, בתוך הכאוס של בכי, צעקות וחיילים שממלאים את הרחובות, נער אחד החליט שהוא לא משתף פעולה עם ההיסטוריה. לא מוכן לקבל את הדין.

חננאל נמיר, אז תלמיד תיכון סוער וכריזמטי, היה עד למעמד קשה במיוחד. אביו, ד"ר סודי נמיר, לבש מדי צה"ל כאקט של מחאה ונשא נאום פרידה קורע לב. "אבא דיבר אל החיילים בניסיון אחרון לשכנע אותם לא לקחת חלק בביזיון הזה. הוא ניסה לדבר להיגיון ולרגש, להבהיר להם שהם עושים עוול. הוא הזהיר אותם שהמראות האלה ירדפו אותם וניבא את מה שבאמת קרה. הוא צעק שייכנסו רוצחים מפילדלפי, טילים על אשקלון, מרגמות על שדרות, רצח בנתיבות", משחזר נמיר את מה שראו עיניו אז, והפך לסרטון מהדהד לאחר טבח 7.10, כשהנבואה התגשמה. המון אדם גדש אז את בית משפחת נמיר. בני משפחה קרובה ומורחבת, שכנים וחברים. מאות חיילים הקיפו את הבית.

"רוב האנשים נכנעו בלידת ברירה, לא התעמתו, קמו והלכו עם החיילים. אבל כשהגיעו אלינו, אבא עשה דרמה שלמה. היה חשוב לו שהאירוע ייצרב בתודעה. לקח כתשע או עשר שעות לפנות אותנו. הם נאלצו לגרור אותנו אחד אחד ולהעלות אותנו לאוטובוס".

חננאל היה מתוסכל. הוא ראה את אביו לובש

את מדי הצבא שבא לגרש אותם מהבית, וזה היה כואב מדי בשבילו. הוא ברח מההמון, טיפס לגג הבית, לקח זוג אוזקים וקשר את עצמו לדוד השמש. למטה, בתוך הבית, מהומה, צעקות ובכי. חננאל, שם למעלה, הרגיש שהוא המבצר האחרון. שכל עוד הוא אוזק לברזל הלוהט, הבית הזה יישאר שלו. "סיימתי את האירוע מותש", הוא נזכר היום, אחרי 19 שנה. "הייתי שלם עם זה שעשיתי כל מה שיכולתי כדי להילחם, וסיימתי באפיסת כוחות".

חננאל, כיום בן 38, נח כעת על הכורסה בבית הוריו, מחפש תנוחה שבה פחות כואב לו, חיזור מעט אבל מקרין אנרגיות טובות. גם כשהוא חלש, הטמפרמנט שלו מורגש. לפני ימים ספורים הוא נכנס לחדר הניתוח, לא בגלל מחלה אלא מבחירה: נמיר החליט לתרום את אחת מכליותיו לאדם זר לחלוטין. הנער הכאוב והכעוס שנלחם באגרופים קפוצים חי כיום במסלול של בנייה ונתינה. את השינוי הוא זוקף לזכות תקופת הלחימה הממושכת בעזה: "לפני שנה יצאתי מעזה בסיבוב האחרון של המילואים, והייתה לי הארה", הוא מסביר את תפיסת העולם שאימץ. "אמרתי לעצמי שאם שרדתי את הדבר הזה, יש כנראה סיבה. החלטתי שאני חייב לעשות משהו משמעותי באקסטרים". המילה "אקסטרים" היא כנראה מילת המפתח להבנת המנוע של חננאל נמיר. הוא לא יודע לחיות באמצע, איש של קצוות. או שהוא מבעיר צמיגים, או שהוא מקים חווה. או שהוא מסרב פקודה, או שהוא נלחם להתנגש. הריאיון איתו הוא מסע ברכבת הרים בין ייאוש לתקווה, בין חולות עזה של אז לחולות עזה של היום, ובין שברון לב לתיקון עולם.

פצמ"ר על הסכך

חננאל נמיר הוא בנם הבכור של בקי וד"ר סודי נמיר. השם סודי (סטיוארט) היה מותג בגוש קטיף. הרופא שהיה שם בכל צומתי החיים ובמקרי חירום וטראומה, שיילד ומל את ילדי הגוש וליווה חולים ופצועים. המשפחה הגיעה לגוש כשחננאל היה בן שנתיים, אחרי שאביו רצה להתמחות ברפואת משפחה באזור הדרום והוריו חיפשו מקום מגורים עם משמעות.

"הילדות בגוש קטיף הייתה חלומית", הוא מתאר, והבעת פניו מתרככת מיד. הגוף הכואב מהניתוח נרגע כשהוא מפליג בזיכרונות. "לילות תמימה בטבע, על הים היפהפה והחולות. היו בגוש דקלים, אגם, מלון, סוסים". בשביל ילד היפראקטיבי, סקרן ופעיל כמותו, הדיונות, השדות והים היו מגרש משחקים אין־סופי שלא קיים בשום מקום אחר. "אני זוכר למשל שהיינו לוקחים תרס, מתיישבים וגולשים בדיונות במהירות מטורפת. היה שם תום ומתיקות, בלי להכיר פוליטיקה".

"באותה תקופה הרגשתי שאני לא מסוגל להתגייס לצבא שנלחם בי ובאחי, לא רוצה לתת מעצמי למדינה שבגדה בי. היה לי קושי מבחינה חברתית כי חברי הילדות שלי התפזרו לכל הכיוונים. הבנתי שאני צריך לבחור: או שאני מתפרק, או שהמשבר הוא הזדמנות למשהו חדש"

הוא מספר על התנדבויות בחקלאות, קטיף תותים ועגבניות שרי, חיים שבהם הגוף הפתוח הוא חלק מהנשמה.

אבל בבית הספר התמונה הייתה פחות פסטורלית. חננאל היה ילד שרוב המורים התקשו להכיל. "הייתי ילד אנרגטי, סקרן, בודק את הגבולות. ילד לא שגרתי, פעיל, נהנה לקרקס את כולם", הוא מעיד על עצמו בכנות. להיות "הבן של הרופא" בגוש קטיף היה מעמד מוזיב, ולחננאל, שאובחן עם דיסלקציה והפרעת קשב, הנעליים היו גדולות מדי. "היה לי חן כזה, היו מורים שהסתדרתי איתם ומורים שלא, אבל דאגתי שהמנהלים יאהבו אותי", הוא צוחק. "בגן זה עוד היה חמוד, אבל בהמשך זה נעשה קשה יותר. אני זוכר את עצמי בקונפליקט. היה חשוב לי המעמד בין החברים, אז נתפסתי למעמד של הילד הבולט והמפריע. מצד שני הייתה בי רגישות וכן רציית לרצות את ההורים והמורים".

הוא מתאר שנים של קושי, של התמודדות עם כישלונות לימודיים ותדמית של הילד הבעייתי ש"שובר, שורף, מעשן. נבנה בי משהו מחוספס כי התמודדתי עם אכזבות וכישלונות". את מה שלא הצליח להשיג בציונים, הוא השיג באומץ ובכריזמה. תכונות שיהיו קריטיות כשהמציאות תתהפך עליו.

בשנת 2000, כשחננאל היה בכיתה ח', הכול נסדק. האינתיפאדה השנייה פרצה בדיוק בראש השנה, והפכה את גן העדן לשדה קרב. "באמצע התפילה הודיעו שהמון ערבי שועט מחאן יונס לנווה דקלים", הוא משחזר את הרגע. "רצנו הביתה. המבוגרים התפזרו עם נשקים על הגדרות והחיילים

נערכו מחוץ ליישובים. המציאות השתנתה". מכאן ואילך, חננאל מתאר חיים מפוצלים: "מאותו יום חיינו בפער הזוי. מצד אחד הילדות המשיכה, אותן דיונות, ים, וחקלאות מלבבלת. אבל נכנסים לתקופה של פיגועים ואירועי טרור שאין שבוע שלא קורה משהו. יכולנו סתם באמצע היום לשמוע קריאה של הרבש"ץ להיכנס למרחבים מוגנים ופתאום כל המרחב הציבורי מתפנה מאדם".

הבית של משפחת נמיר הפך לחזית. כל פיגוע, כל פצוע, כל מקרה מוות - עבר דרך אבא סודי. חננאל, הילד שחיפש אקשן, מצא את עצמו בלב הדרמה. "הייתי עוזר לאבא כשמוטופלים הגיעו אלינו הביתה, רץ לשליחויות. הייתי יד ימינו של אבא". אבל לא רק אקשן היה שם, אלא גם אימה. חננאל וחבריו התחילו להתרגל לשגרת הקרב ולמראה המרגמות הנופלות. בסיפור אחד, כמעט בלתי נתפס, הוא מתאר לילה בסוכה: "פתאום נפלה פצצה סמוך אלינו ועפתי מההדף. התעוררתי מהרעש על הרצפה. כל הסכך היה מלא רסיסים של מרגמה".

חננאל זוכר כמעט כל פיגוע, למשל את פיגוע אוטובוס הילדים בכפר דרום. "כשהתקבלה הבשורה בבית הספר, פיזרו אותנו לבתים. אבא חזר מבית החולים וחייב אותנו, הרגשנו שמהו גדול וקשה קרה. בגוש קטיף גדלנו בתחושה שאנחנו קרובים לכולם. הכרתי את הילדים שנפצעו". ובתוך כל זה, החיים ניצחו. או לפחות ניסו. "זה אירוע מתגלגל שהתרגלנו אליו לאט. מציאות קשה, אבל איכשהו למדנו לחיות עם זה. בבית לא נתנו משקל לחרדות אלא לחיים, לחוויות הטובות.

ההורים שלי הגיעו לגוש קטיף עם תחושת השליחות האידאולוגית. הטרור לא רק שלא הבריח אותם, אלא חיזק אצלם את תחושת השליחות. בסופו של דבר", אומר חננאל, "חוויות החיים ניצחו את הטרואומה".

מחתרת של נערים

בתיכון למד חננאל ביישיבה התיכונית בדימונה. "אני זוכר את שנות התיכון כתקופה סוערת, בחינת

גבולות, גם גבולות דתיים וגם מול המסגרת". בתוך כל הרעש, הוא מצא מה מרגיע אותו: "אחת התרפיות שעזרו לי הייתה המיקום של דימונה. הייתי יוצא לטיולים במדבר. למדתי לגלוש בסנפלינג. במקביל המשיכו החיים המתוחים בגוש. בבית אבא היה תמיד בכוננות וכמעט לא נסענו מהבית. אבל בסך הכול היו חיים רגילים, בגרויות, ריבים עם ההורים של נער שבונה זהות. הצלחתי לסיים בגרויות בגלל העקשנות של אמא".

היו גם רגעים מבהילים וכוואבים: "בתקופה שקדמה לגירוש חווינו חוויות קשות. הרב יצחק עראמה הי"ד היה חברותא של אבא, ואבא קבע את מותו". הלוויה התקיימה ביום שישי בהרצליה וסודי לא השתתף בה. "אבא נעלם. חיפשנו בכל מקום, ומצאתי את אבא בבית הקברות בוכה וקורא תהילים. נבהלתי מהמראה של אבא בוכה ככה. הכרתי אותו קשות, מתפקד בקור רוח ובמקצועיות במצבי לחץ".

כשהחלו הדיבורים על ההתנתקות, היה חננאל בכיתה י"א. "במשאל מתפקדי הליכוד לקחנו חלק יחד עם המבוגרים והשתתפנו במעבר מבית לבית בערים כדי לנסות לשכנע מתפקדי ליכוד להצביע נגד התוכנית. ביום המשאל קיבלנו את הבשורה על הפיגוע המזועזע: מחבל רצח את טלי חטואל ובנותיה. אבא היה אז בדרך למשמרת בסורוקה. כששמע על הפיגוע מיהר למקום, אך נאלץ לקבוע את מותו. המחבלים עשו וידוא הריגה על כל אחת מהנרצחות. במשך אותו יום היינו במלחמה על הבית, לא היה זמן לבכות. בסוף היום הודיעו שניצחנו במשאל המתפקדים - וחזרנו להלוויות". אבל הניצחון לא עצר את גלגלי הגירוש, וחננאל הרגיש שפעילות ההסברה אינה יעילה. הוא עבר למאבק לוחמני יותר, חסם כבישים ונעצר שוב ושוב. כשהיה בכיתה י"ב הוקם מאהל מחאה מול הכנסת, והוא עבר לגור שם למשך כמה חודשים, כשהוא וחבריו אחראים על התפעול. בסוף אותה שנה נסגר הגוש לכניסה ויציאה של אזרחים. הנערים העלו הילוך, והקימו "מערך זיופים" שלא היה מבייש ארגון ביון קטן.

"הלכנו לדבר עם החיילים בכיסופים, לשכנע אותם שלא ישתפו פעולה", הוא מספר, ועיניו בורקות כאילו הוא שוב שם. "ניסינו להכניס כמה שיותר אנשים לגוש. אספתי מתושבי הגוש את תעודות הזהות שלהם, היינו קובעים עם המסתננים שלנו בצומת שדרות בלילה וביקשתי מהם להביא תמונת פספורט. הדבקנו את התמונות על תעודות

"אבא הזהיר את החיילים, וניבא בדיוק מה שקרה". נמיר עם אביו ד"ר סודי בביתם ביום הגירוש

הזהות המקוריות וככה היינו מכניסים אנשים לגוש". כך נמשכה שגרת הלילות שלהם, חדורי תחושת שליחות והרפתקנות ומלאי אדרנלין של מרדפים מול חיילים בשדות. בבוקר הם היו הולכים לזולה על הים, וממשיכים להתגבש כנוער שהתבגר מהר מדי. אבל מתחת לאקשן, הטרגדיה הגדולה התקרבה בצעדי ענק.

חננאל לא האמין שתוכנית ההתנתקות אפשרית, אבל כשהגיע הרגע הוא נערך לקרב. "היה לי ברור שהגירוש לא יקרה. הייתי בטוח שניצל מהפינוי כי שרון הבטיח שלא יהיה פינוי תחת אש. כשראינו שזורמים כוחות לגוש ומתקרב הרגע, רצינו להיאבק. נסעתי החוצה להביא נורות צבע. מילאנו נורות להט בצבע וזרקנו על רכבי הצבא, כך גרמנו לשמשות הרכבים להיצבע. היינו באווירת קרב. בתשעה באב אני זוכר את עצמי על הכביש הראשי מחפש איך להזיק, אווירת אנרכיה".

התוכנית האחרונה של חננאל לעצור את הגירוש הייתה נועזת ונואשת: להפיל את עמודי התאורה הגדולים בציר הכניסה לגוש, כדי לחסום את האוטובוסים. "הייתה לנו תוכנית מגירה להפיל את העמודים בעורק התנועה הראשי לגוש. חשבנו שאת העמודים יהיה אפשר להזיז רק באמצעות מנוף או כלי כבד. בינתיים, כשהעמודים יחסמו את האוטובוסים עם המפונים, עד שיגיע השופל נפנצ'ר את האוטובוסים, נוריד את האנשים ונשרוף את האוטובוסים. האמנו שנוכל לעצור כך את הגירוש". אבל הפעולה לא צלחה. שני העמודים הראשונים שהצליחו להפיל התגלו כבעלי משקל קל ופינויים ארך לצבא זמן קצר בלבד. "כך התפוגגה ברגע תוכנית החסימה. החלום והתקווה נגוזו".

ואו הגיע הגירוש. המחזה של אביו במדי צה"ל קורא "שמע ישראל" מול החיילים שבאו לפנותו, נצרב בתודעה הלאומית. חננאל נגרר מהגג, תשוש ומובס. המעבר למלון בירושלים היה הלם תרבותי ונפשי. "לא יכולתי להישאר במלון. אני וחברים היינו יוצאים לשתות ולעשות שטויות. רצינו לבעוט בהכול. היינו רואים טלוויזיה עד לפנות בוקר וישנים ביום, רק כדי לא לעצור ולפגוש את עצמנו ואת הכאב".

המעגל נסגר בעזה

השנים שבאו אחר כך היו שנים של חיפוש דרך וכעס. "אחרי התיכון רציתי ללמוד בישיבה, אבל בזמן שחברים אחרים יכלו לבחור ישיבות ולהמשיך בחיים, נוער גוש קטיף היה שקוע במאבק. סיימתי תיכון בלי שיש לי אופק אחר, בלי שבחתי לאן להמשיך. למזל, חבר משך אותי לישיבת חומש, שהתפתה לאלון מורה. זו הייתה ישיבה מיוחדת שמשלבת עבודה בחקלאות. הוא הציע לי לנסות להתחיל ולאתר לייק את עצמי בהמשך. שמחתי להתנתק מהריק במלון ומהחברים שהיו בלי מסגרות".

חננאל לא החזיק מעמד בישיבה לאורך זמן, וכעבור כחצי שנה הצטרף לחברים שבנו את חוות גלעד. "זו הייתה תקופה של משבר כללי-מגזרי. נוער הגבעות משכו הכול כמה צעדים קדימה. בסוף זה כלל גם מעצרים, מכות עם ערבים וחיכוך עם המשטרה. בשנת 2006 התרחש הפינוי בעמונה. הנוער מהגוש היה נסער ולחממני והגיע כדי להיאבק אחרת ולא רק באהבה. זה היה פינוי קשה ואלים". חננאל הצעיר לא היה מסוגל להכיל את הבגידה. "באותה תקופה הרגשתי שאני לא מסוגל להתגייס לצבא שנלחם בי ובאחי, לא רוצה לתת מעצמי למדינה שבגדה בי". הוא קיבל פטור מהצבא, לקח את כספי הפיצויים ובנה במו ידיו בית בחוות גלעד. הוא חיפש את האמת שלו בעבודה פיזית קשה ובניתוק מהממסד. "היה לי קושי מבחינה חברתית

מחיים את ההיסטוריה היהודית במקום. משפחת נמיר בחוות מעוז שאול

כי חברי הילדות שלי התפזרו לכל הכיוונים. הבנתי שאני צריך לבחור: או שאני מתפרק, או שהמשבר הוא הזדמנות למשהו חדש. או שאני מתרסק ומרים ידיים, או שאני בוחר להסתער על גל ההזדמנות ולעלות על גל אחר". חננאל בחר לבנות "בחוות גלעד הקימו ישיבה, או התחלתי ללמוד תורה במקביל לעבודה חקלאית ולבנייה".

אבל החיים בישראל לא אפשרו לו להישאר מנותק. מלחמת לבנון השנייה ומבצע עופרת יצוקה סדקו את חומת הכעס. "פתאום המדינה והצבא פנו להילחם באויב האמיתי. משהו התחיל להיסדק בי". הוא מודה. המראה של אביו וחבריו מתגייסים בזמן שהוא נשאר מאחור לקרוא תהילים גרם לו להבין שהוא שייך, למרות הכול.

המהפך הושלם כשכבר היה נשוי לרחלי (שהכיר והחליט להתחתן איתה בתוך שבועיים) ואב לילדים. הנער שסירב להתגייס, החל לחזור אחרי הצבא בתחינה שיגייסו אותו. "התחלתי להפעיל פרוטקציות ולהתחנן להתגייס. כולם ניסו לעזור לי. יום אחד, במהלך ביקור של אלוף פיקוד המרכז בגבעות, תפסתי אותו ואמרתי לו שאני רוצה להתגייס. הרגשתי שהוא שמע אותי". הוא התגייס לחטיבת כפיר, חייל מבוגר, בגילו של המ"פ, נשוי פלוס שניים, אבל מאושר. "זכיתי לשירות צבאי משמעותי".

בתום השירות הצבאי ועם סיום לימודי הסיעוד של רחלי, החליטו בני הזוג לצאת למשימה

"הקמנו חווה. החלטתי על שיתוף פעולה עם הרשויות והצבא. עשיתי את הכול בתיאום מלא ובעזרתם ובברכתם של המועצה והצבא. אנחנו נמצאים היום בעידן אחר, שבו המדינה עצמה מגבה אותי. ידעתי שאין סיכוי שיפנו אותי שוב. הבאנו עדר פרות, חקלאות ומתנדבים. אנחנו שומרים על שטח של כמה אלפי דונמים"

משמעותית. "רצינו לעשות 'בית יהודי'. נסענו לצפון הודו לארבעה חודשים. זו הייתה משימת דבק משפחתית".

הדחיפה להתחבר לעם נולדה אצלו בצבא. "רק כשהייתי בצבא הכרתי באמת את עם ישראל המגוון. הבנתי שאחת הנפילות שבגללה הצליחה ההתנתקות היא הריחוק בין העולמות שלנו. אחת המשימות שרצינו לקחת על עצמי היא לעשות 'פנים אל פנים' ולהתקרב. חשוב היה לי השיח. אני מאמין שאם נהיה מחוברים כולנו למהות שלנו כעם לא תהיה עוד התנתקות". את הרצון הזה מימש בבית היהודי בהודו: "היינו יושבים כל סעודת שבת כ־150 איש מכל הקשת הישראלית. זו הייתה חוויה מרתקת ומחברת, וגם הזדמנות לדחוף את הצעירים שיוצאים לטיול במזרח לעשות מסע רוחני".

השנים עברו. חננאל הפך לאיש חינוך, הספיק ללמוד ולסיים תואר שני בייעוץ חינוכי. עבד עם נוער בסיכון מתוך הבנה עמוקה לנפשם ("הייתי שם"), הקים מסגרות שמלמדות עבודת כפיים, וחלם להקים חווה חינוכית. ואז הגיעה מלחמת

חרבות ברזל. חננאל, הלוחם במילואים, מצא את עצמו שוב בחולות עזה. הפעם לא כילד שגולש על תריס, אלא כלוחם שמגן על המולדת. "כשאתה בוגר גוש קטיף ונלחם בעזה אתה באובססיה על המפות. כל הזמן אתה בודק את המיקום שלך ביחס לבית שהיה".

להמשיך את הנופלים

חוויות המלחמה, האובדן והחברים שנפצעו השפיעו על חננאל. הוא הרגיש שגם המדינה השתנתה וזו עת רצון. החזרה משם הייתה רגע של בהירות מוחלטת. ההבנה שהחיים שבירים, ושמי ששרד חייב להצדיק את ההישרדות הזאת. "אמרתי לעצמי שאני חייב לעשות משהו גדול", הוא מספר.

הוא החליט על שני פרויקטים של נתינה טוטלית: להקים חווה חקלאית חדשה בתיאום עם המדינה, ולתרום איבר מגופו. "הקמנו חווה. החלטתי על שיתוף פעולה עם הרשויות והצבא. עשיתי את הכול בתיאום מלא ובעזרתם ובברכתם של המועצה והצבא. אנחנו נמצאים היום בעידן אחר, שבו המדינה עצמה מגבה אותי. ידעתי שאין סיכוי שיפנו אותי שוב. הבאנו עדר פרות, חקלאות ומתנדבים. אנחנו שומרים על שטח של כמה אלפי דונמים", הוא מספר בעניינים בורקות.

החווה, הממוקמת סמוך ליישוב אבני חפץ בשומרון, נקראת מעוז שאול על שם שני לוחמים שנפלו בעזה: חבר המשפחה מעוז פניגשטיין (שהוא גם בנה של הכותבת) ובן דודו שאולי גרינגליק. "הרגשתי זכות. אנחנו שליחים של הנופלים במקום הזה. אנחנו מודים על הזכות שיש לנו לפעול ולהמשיך אותם".

לאחר החורף הקשה, נמיר ומשפחתו עדיין מתבססים בחווה החדשה ומרגישים שהם מחיים את ההיסטוריה היהודית במקום. בזמן העלייה לחווה נמצאו בה שרידים מתקופות קדומות, והם נחקרים כיום על ידי המחלקה לארכאולוגיה באוניברסיטת בר אילן.

חננאל מבחינתו רק התחיל ויש לו חלומות גדולים. הוא חולם ליצור מקום של שיח ומפגש עם כל חלקי החברה הישראלית ומנסה לגייס לכך שותפים. פרויקט נוסף שהוא

מנסה לקדם הוא הקמת מוסד חינוכי לבני נוער שלא מוצאים את עצמם במסגרות הרגילות. ובתוך העומס של הקמת החווה והשירות במילואים, הוא עבר בסתר את הבדיקות לתרומת כליה. בלי שיאמר זאת במילים, ברור כעת שהטראומה מהפינוי ההוא הפכה למנוע של עשייה. החווה היא השורשים באדמה והחיבור הלאומי לכלל, והכליה היא התרומה הפרטית והחיבור ללב האנשים.

אנחנו מסיימים את השיחה בבית ההורים החמים. בחוף יורד הערב. חננאל נראה עייף, אבל רגוע. "ברוך ה', הכליה נקלטה בהצלחה ועוד אדם חולה, תלוי במכשור רפואי ודיאליזה, יוכל להשתחרר מהעול ויזכה לחיים", הוא מסכם בקורת רוח. כשאני יוצאת מבית משפחת נמיר, אני חושבת על הילד ההוא על הגג. על היכולת שלו להילחם ולבחור גם כשהשבר היה בשיאו וגם כשהשבר הזה מלווה אותו היום בעשייה וילוה אותו כל חייו. חננאל של היום, עם הנשמה המצולקת, הצלקת הטרייה בצד הגוף והאור בעיניים, מוכיח שאפשר לבחור. ●

צילום: לירון מולדובן

התחלה// לפני 63 שנה. נולד וגדל בתל אביב. הבכור מתוך שישה ילדים.

אבא// דב גולדברג ז"ל. היה מורה במקצועו. "אבא נולד בלודז' שבפולין. כל המשפחה שלו נרצחה בשואה, ואחרי המלחמה הוא עלה לבדו לארץ. כילד יתום הוא למד במוסד עלייה בפתח תקווה יחד עם עוד ילדים שנותרו לבדם בעולם. אחרי שלוש שנים הגיע יום אחד למוסד ילד יתום בשם יהושע מילמן, שגדל בלודז', ואמרו להם: שניכם לבד אז תהיו אחים, וכך היה. הם הפכו לאחים בלב ונפש. ולמרות הילדות הקשה הייתה לאבא שמחת חיים ואמונה גדולה. אבא ידע להתחבר לאנשים בצורה מופלאה".

אמא// יהודית גולדברג ז"ל. "ילידת הונגריה. היו לה עוד שני אחים. היא שרדה את השואה ועלתה לארץ בגיל 11 אחרי המלחמה. אמא הייתה מורה, אבל לא בבית ספר רגיל, אלא במסגרת תוכנית מיוחדת של עיריית תל אביב להנחלת השפה העברית. היא לימדה נשים מבוגרות קרוא וכתוב בשעות אחר הצהריים. אמא הייתה אישה צדקת, בעלת אמונה תמימה, אישה של חסד. היא הייתה משוררת מוכשרת. הוצאנו ספר של השירים שכתבה".

דור שני// השואה כמעט לא נכחה בבית. "ידעתי שההורים שלי היו בשואה, אבל אבא שלי עד ממש לפני מותו לא דיבר על מה שהיה. זה היה כואב מדי. בימי זיכרון הוא היה מתכנס בתוך עצמו. פעם הזמינו אותו לטקס לניצולי שואה בגרמניה. הוא נסע עם עוד שני חברים ניצולי מחנות וקיבל שם אירוע לב. רק ממש על ערש דווי הוא התחיל לשתף אותנו בילדות שלו ובכל מיני דברים שהוא עבר בתופת. אמא יותר דיברה ושיתפה. היום, כדור שני לשואה, אני מבין הרבה יותר את מה שהם עברו והתמודדו ורואה צורך לשמר ולהעביר את זיכרון השואה לדורות הבאים".

חולון// עד גיל שמונה גדל בתל אביב ואחר כך עבר עם משפחתו לחולון. "המשפחה התרחבה, ובתל אביב גרנו בדירה קטנה של שניים וחצי חדרים. לא יכולנו להרשות לעצמנו לעבור לדירה גדולה יותר בתל אביב, אז בכסף שהיה אבא קנה דירה מרווחת בחולון. בחולון של אותם ימים חיינו יחד דתיים וחילונים בהרמוניה טבעית. בבניין שלנו היינו היחידים שבנו סוכה, והיה ברור שכל השכנים מוזמנים אלינו לסוכה. הייתי בא לחברים הביתה וידעתי שאני לא אוכל אצלם כי לא כשר, אבל היינו חברים בלב ונפש".

פנימייה// בכיתה ז' עבר ללמוד במכינה בכפר סבא. "פתאום לעבור לגור בפנימייה, בשביל ילד בן 12, זה היה לגמרי לא פשוט". בכיתה ט' עבר למדרשיית נועם בפרדס חנה. "המדרשייה היינו חוזרים הביתה פעם בשלושה שבועות, אבל המדרשייה הייתה עולם אחר. זכיתי שם לחברים לכל החיים. אתה גדל, מעצים את עצמך, לומד יום מלא ומה זה חברות ונתינה למען הכלל. זו הייתה ללא ספק תקופה משמעותית בחיים שלי".

בני עקיבא// היה מדרך בסניף בני עקיבא בחולון. "מאוד נהניתי מההדרכה. בתקופה שלפני הגיוס זכיתי להיות גם קומונר בסניף. זו תקופה מוכוננת בחיים שלי. קומונה זה אומר להנהיג, לקבל אחריות על כל מה שקורה בסניף, להוביל צוות וחניכים. מבחינתי זו הייתה פסגת העולם".

שמואל (שמיל) גולדברג

63

נשוי לשפרה, אב לארבעה

תושב שוהם

מנכ"ל HIT, מכון טכנולוגי חולון

לעבוד כמנהל מערך הלוגיסטיקה במכון, בשנת 2014 קודם לתפקיד סמנכ"ל התפעול של המכון, ובשנת 2016 התמנה לתפקידו הנוכחי בכס המנכ"ל. "אני מנכ"ל כבר יותר מעשר שנים. לעמוד בראש כזה ארגון זה תפקיד מרתק ומאוד מאתגר. בתור מנכ"ל אתה גם מוביל מדיניות וגם מעורב בכל התחומים. אני נהנה מהתפקיד, עובדים קשה אבל יש גם המון סיפוק".

בית מקצועי// במכון מגוון תוכניות לימוד לתואר ראשון ולתואר שני במקצועות ההנדסה, הטכנולוגיה, המד"טק והעיצוב. "יש לנו היום יותר מ־6,000 סטודנטים ועוד 2,000 במכינות ריענון ובבית ספר ללימודי תעודה. יש לנו יותר מ־22 תוכניות לימוד ויש המון תוכניות לעתיד. המכון הוא בית מקצועי לסטודנטים שלנו".

אקדמיה במלחמה// "כשפרצה המלחמה גם אצלנו הייתה טלטלה גדולה. היו לנו יותר מ־2,000 סטודנטים מגויסים ועוד כמה מאות בתעשיות הביטחוניות, אבל התארגנו מהר לנסות לשמור על רצף לימודי. השתדלנו להיות בקשר עם הסטודנטים באשר הם, דאגנו לתת להם כל מה שאפשר, גם מבחינת סיוע כספי וגם מבחינת סיוע לימודי. היו

צבא// "הייתי בשירות צבאי ארוך ומשמעותי. מהשירות בסדיר המשכתי ישר לקבע לשנים רבות". בשנת 2004 השתחרר בדרגת רב־סרן, אחרי שירות קבע ארוך שהחל בחיל הקשר ונמשך בכמה תפקידי מפתח, בהם קצין שלישות של המינהל האזרחי ביהודה ושומרון וסגן מפקד לתפעול יחידת המחשוב של אכ"א.

חשמעותי// "כשהשתחררתי הייתי כמעט בן 42. בעצם את רוב שנותיי עשיתי בצבא, ואני חושב שהשירות תרם לי רבות. עברתי שירות משמעותי, הרגשתי שאני תורם למדינה ומקדם את התחומים שבהם עסקתי. אהבתי את הצבא והתפתחתי בשירות. זה העניק לי כלים טובים שהכשירו אותי גם למה שאני עושה היום".

אקדמיה// במהלך שירותו סיים שלושה תארים אקדמיים: תואר ראשון במדעי המדינה וסוציולוגיה מאוניברסיטת בר אילן, תואר שני במדעי המדינה ואסטרטגיה מאוניברסיטת חיפה ותואר ראשון נוסף בכלכלה ומנהל עסקים.

מנכ"ל// עם שחרורו משירות קבע קיבל כמה הצעות מחברות הייטק, אך הרגיש חיבור דווקא ל־HIT מכון טכנולוגי חולון. הוא החל

השבוע בתלמוד הישראלי

סדר נזיקין | מסכת שבועות

סדר קדשים | מסכת מנחות | פרשת תרומה

דף ל"ה תפילין של רש"י ותפילין של רבנו תם

תפילין של רש"י ו"תפילין של רבנו תם" - מה ההבדל ביניהם?
בתפילין של ראש מנחות ארבע פרשיות נפרדות: א. "קדש לי" ב. "והיה כי יביאך" ג. "שמע ישראל" ד. "והיה אם שמע".
באיזה סדר מניחים את הפרשיות בתפילין?
שיטת רש"י: יש להניח את הפרשיות מימין לשמאל, לפי הסדר הזה: א. "קדש לי" ב. "והיה כי יביאך" ג. "שמע ישראל" ד. "והיה אם שמע".
שיטת רבנו תם: יש להניח את הפרשיות מימין לשמאל, לפי הסדר הזה: א. "קדש לי" ב. "והיה כי יביאך" ג. "והיה אם שמע" ד. "שמע ישראל".

דף מ' "שעטנז"

הלכה ידועה שאסור ללבוש "שעטנז", דהיינו בגד שעשוי מצמר ומפשתן. אנו גם יודעים, שמצוה מן התורה לשם חוט "תכלת" בחוטי הציצית. חוט ה"תכלת" הוא חוט צמר צבוע בצבע תכלת. איך מותר לקשור חוט ציצית מצמר על בגד פשתן? הרי בכך יוצרים שעטנז!
התורה מלמדת, כי כדי לקיים את מצות הציצית, מותר ללבוש שעטנז, ובכל זאת אנו נוהגים שלא ללבוש בגד ציצית שעשוי מפשתן. מדוע? מפני שזמן מצות הציצית הוא ביום ולא בלילה. לפיכך, בגד ציצית שעשוי מפשתן שיש לו חוטי ציצית מצמר, אסור ללבוש בלילה, כי הוא שעטנז, ובלילה אין מקימים את המצוה. יש לחשוש, אכזא, שמי שילבש ביום בגד ציצית מפשתן עם חוטי צמר, ימשיך ללבוש אותו גם בלילה ויעבור על איסור שעטנז.

דף מ"א מצות ציצית

מעשה ברב קטינא שלא לבש בגד שחייב בציצית, כלומר: לא היה עליו בגד בעל ארבע כנפות. הוא לא עבר עברה, מפני שהתורה אינה מחייבת ללבוש בגד בעל ארבע כנפות עם ציצית, אלא היא אומרת שמי שלובש בגד בעל ארבע כנפות - יקשור ציצית בארבע כנפותיו.
פעם אחת פגש מלאך ברב קטינא ואמר לו: אתה לובש בגדים שאינם חייבים בציצית - מה יהיה על מצות ציצית? אמר לו רב קטינא: האם נענשים על דבר קצה? האם חייבים ללבוש בגד שיש בו ציצית? אמר לו המלאך: אמנם אין חובה ללבוש בגד ציצית, אך בזמן שמידת הדין שולטת בעולם מענישים אנשים גם על כך שהיו יכולים לקיים מצוות ולא קימו אותן.

שאלות השבוע!

1. האם מותר להניח תפילין בשבת?
2. באיזה בגד מותר ללבוש שעטנז?
3. מה הזהיר המלאך את רב קטינא?

בין הפותרים נכונה תיערך הגרלה שבועית* והזוכה בה יזכה בפרס איכותי.

את התשובות יש לשלוח עד יום רביעי בצהריים,
למייל - talmudhagala@talmudisraeli.co.il *הגרלה בפיקוח רואה חשבון

חידת פראידיז

השלימו בפרמידה לפי ההגדרות

1. הפליג בסירה
2. מלאך רע
3. מתעטש הרבה
4. כלאים של צמר וכשתים

התלמוד הישראלי הינו פרויקט חינוכי, קהילתי וחברתי
השואף להעניק כלים לחיבור משמעותי ועכשווי לערכים
יהודיים וישראליים, תוך חיזוק הזהות והעצמת הקשר
לתרבות ולמורשת ישראל

(גמארה 'אומא' 'אומא' 'אומא' 'אומא')

סירקו והצטרפו למאות אלפי לומדי הדף היומי,
כתחו שיעור שבועי אצלכם בקהילה
לתכנים נוספים: talmudisraeli.co.il

במגרש הביתי

מה הלו"ז?
קם בכל בוקר בשעה שש וחצי, ואחרי
תפילת שחרית יוצא למכון ליום ארוך
של עבודה ופגישות.

פילוסוף
נהנה לשמוע את אברהם פריד, ישי ריבו,
חנן בן ארי ושיירי ארץ ישראל הישנה
והטובה.

הלבית שלי
"הדבר הכי מדהים שיש. סעודת שבת
משפחתית שיכולה להימשך גם ארבע
שעות, הכול בנחת".

צאניות לופת
ההורים דב ויהודית גולדברג ז"ל. "אבא
ואמא הם מדור הנפילים. הם שרדו
את אימי השואה ועלו לארץ כילדים,
ולמרות הכול הקימו בית לתפארת
וגידלו אותנו בצניעות ובמסירות
עצומה".

משאלה
"שנהיה עם מאוחד בלי פילוג וכלי
מחלוקות".

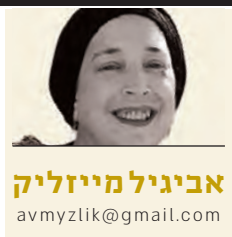
מפליז אותי
"שיקרה חלילה משהו ליקרים לי".

כשאלהיה גבול
"להמשיך ללמוד ועם הידע שצברתי
להמשיך לסייע ולתרום".

הרבה תלמידים במילואים ואנחנו נתנו להם
תגבורים, עשינו הכול כדי לסייע להם".

אובדן // "לצערי הרב יש לנו חמישה
תלמידים שנרצחו, חלקם בנובה וחלקם
בלחימה. הסטודנטים עדן דוד משה, דניאל
ולדמן וסביון חן קיפר ז"ל, והבוגרים שלנו
יאיר כץ ולירן אלמוסנינו ז"ל. מדובר באובדן
חיים של חבר'ה צעירים, נפלאים ומוכשרים
וזה מאוד כואב. בימים אלה אנחנו פועלים
להקים גלעד לזכרם במקום מרכזי בקמפוס.
יש לנו פעולות הנצחה בפקולטות השונות
וכמובן מציינים אותם בכל אירוע".

העתיד כאן // "המכון הוא מכון
טכנולוגי ויש אצלנו מקצועות טכנולוגיה
והנדסה וגם מקצועות של עיצוב. לומדים
אצלנו הנדסת חשמל, הנדסת תעשייה
ונייחול, מדעי המחשב, מתמטיקה שימושית,
טכנולוגיות למערכות מידע. יש לנו תוכנית
חדשה של טכנולוגיות דיגיטליות לרפואה.
אנחנו בהחלט מכניסים היום את AI בכל
מקצועות הלימוד, לומדים ומתעדכנים כל
הזמן. סביב הבינה המלאכותית מתעוררות
גם שאלות אתיות, ואנחנו לומדים אותן
ומתמודדים גם איתן. אנחנו מבינים שזה
העתיד".

האיש השמח בעולם

יותר מכל דיאטה, פעילות גופנית ושיטות רוחניות, השמחה משפיעה לטובה על האדם וגם על סביבתו. עם כניסתו של חודש אדר, אני מאחלת לעצמי ולנו לזכות במידה הכי עוצמתית שיש

באזור אחד היו הרבה דגים וירקות, בשני אכלו המון פחמימות דווקא. ממש אי אפשר היה להבין מהסדרה איזו "דיאטת בריאות" עדיפה. אך לכל האנשים הללו היה מכנה משותף אחד - כולם זזו הרבה ולא ישבו מול מסכים או נסעו ברכב, אלא הפעילו את גופם בלי הפסקה לכל אורך שנות חייהם. וכולם חיו חיי קהילה, עם המון אינטראקציה אנושית חמימה ואיכותית. בשבילי התוכנית הזאת הוכיחה משהו שאני מאמינה בו מאז ומתמיד: השמחה גוברת על הנתונים המדעיים, ולעולם הרוח תגבר על החומר. אין דבר רוחני יותר משמחה, והכוח שלה לשנות את המציאות עוצמתי במיוחד. אז בחודש אדר שזה עתה התחיל, כאשר מצווה עלינו להרבות בשמחה, אני מאחלת לעצמי ולכל האנשים מסביבי שבאמת נזכה לחייך הרבה, לצחוק הרבה, לשמוח וליהנות ביחד, ושנהפוך כולנו לאנשים הכי שמחים בעולם. ●

לספר בדיחות. בכל פעם שאנחנו נפגשים יש לו בדיחה חדשה לכל אחד מבני הבית, השמחה והאופטימיות מלוות אותו לכל אשר ילך וגם כאן - שומרות עליו באופן מופלא. עוד סיפרה לי חברה על אדם שהיה חולה פעמיים במחלת הסרטן, והוא ריפא את עצמו בעזרת צחוק ושמחה.

יותר בריא מדגים וירקות

אני חושבת שהדבר שמשמח ביותר כל אדם באשר הוא זו תקשורת חיובית ומפרה עם הסביבה, המשפחה והחברים. תזונאית שאני מעריכה סיפרה על סדרה תיעודית ששודרה לא מזמן. הסדרה סקרה חמישה מקומות בעולם שבהם אנשים מאריכים ימים בבריאות יותר מכל אזור אחר בעולם. היא עקבה אחרי כל ההנהגות שלהם, כולל תזונה, ספורט וכן הלאה. המדהים הוא שבכל אזור היו חומרי גלם וצורות אכילה שונים לחלוטין.

שמעתי את הרב שלנו באחד השיעורים אומר: "אני מתפלל להיות האיש השמח ביותר בעולם". כל כך התלהבתי מהתפילה הזאת, והרגשתי מיד שגם אני רוצה להצטרף אליה ולהתפלל כך על עצמי. המצרך הנחוץ, החשוב והיקר ביותר בחיים שלנו הוא השמחה, ובעיניי זה הדבר הכי חשוב בחיים. כשאני מסתכלת על אנשים שמחים שמשמחים אחרים, ממש אפשר לראות בחוש איך הם זוכים פעמיים. החיוך לא עוזב את הפנים שלהם, וכל מי שרואה אותם מתחיל מיד לחייך גם הוא.

קחו למשל את ציפי שביט. האישה המדהימה הזאת נראית בדיוק כמו שנראתה כשהייתי קטנה. אותו חיוך שובב, אותה יכולת מופלאה לשמח את כולם מסביבה, וממש אפשר לראות שהשמחה שומרת עליה מפגעי הזמן. הבעל של חמותי כבר עבר את גיל 90 לפני כמה שנים, והוא צלול וחיוני, שומר על מצב רוח חיובי ולדעתי חלק גדול מכך קשור לעובדה שהוא לא מפסיק

דגים שלמים אפויים בתנור

כחות ל-2 דגים שלמים

מן אפייה: 20-25 דקות

דרגת קושי קלה

לכבוד ראש חודש אדר הנה שני דגים, בדיוק כמו המזל שלו. הדגים האלה לא רק יפים, הם גם טעימים במיוחד, ולוקח להכין אותם חמש דקות על השעון, באחריות מלאה! את שאר העבודה כבר יעשה התנור. כל דג שלם יתאים כאן - דגים, לברק, מוסר, אינדיאס, פרידה, אמנון וכמובן סלמון. התוצאה תפתיע אתכם גם במחיר וגם בטעם.

- לירקות:**

 - 3-4 גזעי סלמון, ביוליקוס, פטרוזיליה או כוסברה
 - כוס עגבניות שרי בכל הצבעים
 - כוס פלפולים בכל הצבעים
 - או 2 פלפלים גדולים בצבעונים
 - מלח ופלפל
 - שמן זית
- 2 דגים שלמים - דגים, לברק, מוסר, באס, בר ים, פורל, אמנון וכו'

למרינדה:

 - 2 כפות גרורות פפריקה מרוקאית
 - 3 שיני שום כתושות
 - מלח מחצי לימון
 - 4 כפות שמן זית
 - מלח ופלפל

מחממים תנור לחום של 200 מעלות. שוטפים את הדגים וחורצים פסים אלכסוניים לאורך הדג משני הצדדים. מניחים על תבנית בינונית שיכולה להכיל את שניהם בקלות עם קצת מקום נוסף. מערבבים את כל חומרי הרוטב ויוצקים על הדגים, מורחים היטב מכל הכיוונים. חוצים את הירקות או פורסים את הפלפלים לרצועות ומניחים מסביב לדגים. מפזרים מלח, פלפל ושמן זית, מניחים את עשבי התיבול בין הדגים ומניסים לתנור. אופים 20-25 דקות, עד שהדגים מזהיבים קלות וקפיציים למגע. מגישים את הכול על מגש גדול יחד עם הירקות.

דרושים נהגים!

חתמנו הסכם קיבוצי חדש והנהגים נהנים!

קבלת שכר מרגע
יציאה מהבית ועד
רגע החזרה

כרטיס סיבוס
עד 800 ש"ח
בחודש

הפרשות לפנסיה
על מלוא השכר
(בסיס + שעות נוספות)

שעות
המתנה
בתשלום מלא

חברה
שומרת
שבת

הכשרה
על חשבון
החברה

רישיון אוטובוס, רישיון ג' ומונית,

דרישות התפקיד

בואו להסיע בביטחון את תושבי השומרון!

מוראל: 052-2686416 אורן: 052-2332611

החברה המרכזית לפיתוח שומרון

הזדמנות כזאת, מגיעה רק פעם בדור! פרטים בקרוב...

הצעירה
בקדומים
הקהילה של הדור הבא

לפרטים חייגו: 073-705-4333

בונים מכל הלב